AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2007. július 11. *

A T-351/03. sz. ügyben,

a **Schneider Electric SA** (székhelye: Rueil-Malmöison (Franciország), képviselik: A. Winckler és M. Pittie ügyvédek)

felperesnek,

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviseli: G. de Bergues, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: P. Oliver, É. Gippini Fournier és C. Ingen-Housz, később: M. Oliver, O. Beyne és R. Lyal végül: P. Oliver, R. Lyal és F. Arbault, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: W.-D. Plessing és M. Lumma, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

a felperes által a Schneider Electric SA és a Legrand SA közötti összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetősége vizsgálatának szabálytalanságai következtében állítólagosan elszenvedett károk megtérítése iránti kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (kibővített negyedik tanács),

tagjai: H. Legal, I. Wiszniewska-Białecka, V. Vadapalas, E. Moavero Milanesi és N. Wahl bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. április 25-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogi háttér

1 A helyesbített (HL 1990. L 257., 13. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 137. o.) és az 1997. június 30-i 1310/97/EK tanácsi rendelettel (HL L 180., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 164. o.) módosított, a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet (HL L 395., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.) (a továbbiakban: rendelet) az ügy tényállása idején hatályos változatában úgy rendelkezik a 2. cikke (3) bekezdésében, hogy azon bejelentett összefonódást, amely olyan erőfölényt hoz létre vagy erősít meg, amelynek következményeként a közös piacon vagy annak egy jelentős részén a hatékony verseny jelentősen korlátozódna, a közös piaccal összeegyeztethetetlennek kell nyilvánítani.

2 A rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében összefonódás jön létre, ha egy vállalkozás közvetlen vagy közvetett irányítást szerez egy másik vállalkozás felett, többek között értékpapírok vagy vagyoni érdekeltség vásárlásával.

3 A rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy a Bizottság a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja az e rendelet értelmében bejelentett összefonódást, amely – jóllehet e rendelet hatálya alá tartozik – nem támaszt komoly kétségeket az összeegyeztethetőségével kapcsolatban.

4 Ellenkező esetben a Bizottság a részletes ellenőrzési eljárás megindítása mellett határoz (az ún. „II. fázis megnyitása” határozat) a 6. cikk (1) bekezdésének c) pontjának megfelelően.

5 A 10. cikk (1) bekezdése szerint e határozatokat az összefonódás bejelentésének kézhezvételét követő naptól, vagy a hiánytalan információk kézhezvételét követő naptól számított egy hónapon belül kell meghozni.

6 A 8. cikk (2) és (3) bekezdésében felhatalmazza a Bizottságot, hogy a vizsgálat II. fázisának keretében határozatot hozzon – adott esetben a vállalkozások által a bejelentett összefonódás tervezetével kapcsolatban elvégzett szükséges módosítások után – az összeegyeztethetőségről, illetve az összeegyeztethetetlenségről.

7 A 10. cikk (3) bekezdése értelmében az adott összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozatot legkésőbb a II. fázis megnyitásának napjától számított négy hónapon belül meg kell hozni.

8 A 8. cikk (4) bekezdésének értelmében amennyiben az összeegyeztethetetlennek nyilvánított összefonódást már megvalósították, a Bizottság a (3) bekezdésben foglaltak szerinti határozattal, vagy egy külön határozattal előírhatja az egyesített vállalkozások szétválasztását, vagy bármilyen egyéb intézkedést, amely a hatékony verseny feltételeinek helyreállítására alkalmas lehet.

9 A 10. cikk (6) bekezdésének értelmében úgy kell tekinteni, hogy a bejelentett összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánították, amennyiben a Bizottság a bejelentés vagy a hiánytalan információk kézhezvételét követő naptól számított egy hónapon belül nem hozott határozatot a II. fázis megnyitásáról, illetve a II. fázis megnyitásától számított négy hónapon belül az összefonódás összeegyeztethetőségéről.

10 A 10. cikk (5) bekezdése szerint amennyiben a közösségi bíróság olyan ítéletet hoz, amely megsemmisíti a Bizottság határozatát, akkor az ebben a rendeletben meghatározott határidők az ítélet napjától újrakezdődnek.

11 A 7. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy egy összefonódás nem léphet életbe sem a bejelentés előtt, sem a bejelentést követő első három héten belül.

12 A 7. cikk (3) bekezdése értelmében e cikk (1) bekezdése nem zárja ki olyan nyilvános ajánlatok végrehajtását, amelyekről a Bizottságot értesítették, feltéve, hogy a felvásárló nem gyakorolja az értékpapírokhoz kapcsolódó szavazati jogokat, vagy csak azért gyakorolja azokat, hogy megőrizze e befektetések teljes értékét, és ezt a Bizottság által a (4) bekezdésnek megfelelően megadott felmentés alapján teszi.

13 Ez utóbbi rendelkezés értelmében a Bizottság kérelemre felmentést adhat a 7. cikk (1) és (3) bekezdés által meghatározott kötelezettségek alól, annak érdekében, hogy megelőzze, hogy egy vagy több, az összefonódás által érintett vállalkozást vagy harmadik felet jelentős kár érje. A hatékony verseny feltételeinek biztosítása érdekében a felmentést feltételekhez és kötelezettségekhez lehet kötni. A felmentést kérelmezni, és azt megadni bármikor, még a bejelentés megtétele előtt vagy az ügylet után is lehet.

14 Végül a rendelet 18. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy többek között a 8. cikke (3) bekezdésében előírt határozatok meghozatalát megelőzően a Bizottság a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációig az érintett vállalkozások részére az eljárás minden szakaszában biztosítja a véleménynyilvánítás lehetőségét az ellenük felhozott kifogásokkal kapcsolatban.

15 Ugyanezen cikk (3) bekezdése szerint a Bizottság határozatát kizárólag azon kifogásokra alapozza, amelyekkel kapcsolatban az érintett vállalkozások meg tudták tenni észrevételeiket, és amelyekkel kapcsolatban az eljárás során a védelemhez való jogukat maradéktalanul tiszteletben tartották.

A jogvita előzményei

16 A Schneider Electric SA (a továbbiakban: Schneider) és a Legrand SA két francia vállalkozás, amelyek közül az előbbi a villamosenergia-elosztás, az ipari ellenőrzés és az automatika ágazatában tevékenykedik termékek és rendszerek gyártása és eladása területén, az utóbbi pedig a kisfeszültségű berendezésekhez készült elektromos felszerelések gyártása és eladása területén tevékenykedik.

17 A villamosenergia-elosztáshoz kapcsolódó termékek ágazata az alábbi termékek piaca alapján van felosztva:

Szegmens	Név	Termékek
1. szegmens	Általános kisfeszültségű kapcsolótáblák	Szekrényelemek, árammegszakítók, olvadóbiztosítékok stb.
2. szegmens	Elosztótáblák	Szekrényelemek, árammegszakítók, olvadóbiztosítékok stb.
3. szegmens	Kábeltartók és előregyártott gyűjtősínek	Kábeltartók és előregyártott gyűjtősínek
4. szegmens	Kapcsolószekrények	Szekrényelemek, árammegszakítók, olvadóbiztosítékok, kapcsolók és differenciális árammegszakítók stb.
5A. szegmens	A kapcsolószekrénytől downstream található elektronikus berendezések	Ultraterminális berendezésrendszerek Ellenőrző rendszerek Biztonsági és védelmi rendszerek Kommunikációs hálózati rendszerekhez készült elemek

5B. szegmens	Elosztóberendezések kellékei	Söntellenállás-szekrények, a kapcsolószekrényhez képest dowstream és a berendezésekhez képest upstream használt rögzítő és huzalozó anyagok
5C. szegmens	Összekötő áramkörök	Padlózati dobozok, fali összekötő-áramkörök, kábelvezetékek stb.
Ipari összetevők	Átalakítással és ellátással kapcsolatos termékek Ellenőrző és jelző kiegészítők	Ipari berendezések váltó- vagy egyenáram ellátását biztosító berendezések Ipari berendezések irányítását biztosító csatlakozó berendezések.

18 A nagykereskedők, helyi forgalmazók ipari gyártó csoportoktól szerzik be az ágazatbeli szakemberek, szerelők és kezelőtábla-szerelők által használt anyagok skáláját. A kezelőtábla-szerelők az elektromos elosztótáblák elemeit illesztik össze.

19 A Schneider és a Legrand a rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében arról tájékoztatták a Bizottságot, hogy a Schneider részvények nyilvános eljárásban történő cseréje útján (a továbbiakban: OPE) meg kívánja szerezni a Legrand társaság egésze feletti irányítást.

20 A két társaság elnökei közti 2001. január 12-i levélváltás értelmében a Legrand igazgatótanácsának elnökét be kell vonni a Bizottság elé terjesztett valamennyi megoldási terv kidolgozásába, és a Schneider és a Legrand igazgatótanácsa elnökének előzetes jóváhagyása nélkül egyetlen társaság sem javasolhat vagy hagyhat jóvá a Legrand-t érintő kötelezettségvállalást.

21 2001. január 15-én a két társaság bejelentette, hogy megállapodást kötöttek a tervezett összefonódásra vonatkozóan (a továbbiakban: összefonódás) és a Schneider benyújtott egy, a Legrand értékpapírjaira vonatkozó OPE tervezetet a párizsi pénzügyi piacok tanácsához.

22 Az OPE 2001. február 1. és március 7. között volt nyitva, és a Bizottságot erről hivatalosan 2001. február 16-án értesítették.

23 A CO bejelentési nyomtatványon a bejelentő felek többek között megjegyezték az összefonódásnak a szóban forgó ágazati piacok 4. és 5. szegmensére vonatkozó ajánlatra gyakorolt hatását illetően, hogy nincs ok az összefonódás következtében létrejövő esetleges konglomerátumhatást feltételezni.

24 Mivel az összefonódás komoly kétségeket támaszt a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, a Bizottság 2001. március 30-án a rendelet 6. cikke (1) bekezdése c) pontjának megfelelően a vizsgálat II. fázisának megnyitása mellett döntött.

25 2001. április 6-i levelében a Bizottság információkérést intézett a Schneider és a Legrand társaságokhoz a rendelet 11. cikkének (1) bekezdése alapján.

26 Ezen információkérést a rendelet 11. cikkének (5) bekezdése értelmében 2001. április 27-én alakszerű határozat követte, amely a rendelet 10. cikkének (4) bekezdése alapján felfüggesztette a II. fázis megnyitásától számított négy hónapos határidőt, amelyen belül a Bizottságnak határoznia kell az összefonódás összeegyeztethetőségéről.

27 Azt követően, hogy a Cour d'appel de Paris (Franciaország) – a Legrand kisebbségi részvényeseinek az OPE elfogadhatatlansága megállapítására irányuló keresetének keretében – ezt megsemmisítette, a Schneider 2001. június 7-én benyújtotta a módosított OPE feltételeit, amelyet elfogadhatónak nyilvánítottak, és amelyet 2007. június 21-én tettek közzé, és 2007. július 25-én zártak le.

28 A Bizottság 2001. augusztus 3-án kifogásközlést intézett a Schneider-hez, amely az összefonódás következtében a nemzeti ágazati piacok egy részén erőfölény létrejöttét, illetve megerősödését állapítja meg.

29 2001. augusztus 6-án a Commission des opérations de bourse (a tőzsdefelügyeleti hatóság) közölte a Schneider által közzétett OPE végleges eredményét, amelynek értelmében ez utóbbi a Legrand részvényeinek 98,7%-át szerezte meg.

30 A kifogásközlésre 2001. augusztus 16-án adott válaszukban az összefonódásban részt vevő felek vitatták a piacok Bizottság által elfogadott meghatározását, valamint a Bizottságnak az összefonódás piacokra gyakorolt hatására vonatkozó értékelését.

31 2001. augusztus 29-én a bejelentő vállalkozások és a Bizottság szolgálatai közös megbeszélést tartottak, amelynek célja az összefonódás esetleges módosításainak meghatározása, a Bizottság által felvetett versenyjogi aggályok megoldása végett.

32 A Schneider e célból több alkalommal javasolt korrekciós intézkedéseket a Bizottságnak.

33 2001. szeptember 25-i, a versenyjogi ügyekért felelős biztosnak címzett levelükben a Schneider és a Legrand teljes meglepetésüknek adtak hangot azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság elutasította legutóbbi javaslataikat, pedig ezek alapján a Legrand visszavonulna az elektromos műszertáblák összetevőinek piacáról az Európai Gazdasági Térség (a továbbiakban: EGT) teljes területén.

34 2001. október 10-én a Bizottság a rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadta a 2004/275/EK határozatot (COMP/M.2283 – Schneider-Legrand-ügy), amely az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja (HL 2004., L 101., 1. o.; a továbbiakban: az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat).

35 A Bizottság az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat (782) preambulumbekezdésében megállapította, hogy az összefonódás olyan erőfölényt hozna létre, amelynek következményeként az alábbi nemzeti ágazati piacokon a hatékony verseny jelentősen korlátozódna:

– a sajtolt-műanyagházas árammegszakítók, a miniatűr árammegszakítók és az elektromosság elosztására szolgáló elosztótáblákhoz készült szekrények olaszországi piacán;

– a miniatűr árammegszakítók, földzárlatvédelmi kapcsolók és az elektromosság elosztására szolgáló kapcsolótáblákhoz készült szekrények dániai, spanyolországi, olaszországi és portugáliai piacain;

– a hálózati árammegszakítók franciaországi és portugáliai piacán;

– a kábeltartók egyesült királyságbeli piacán;

– a konnektorok és kapcsolók görögországi piacán;

– az időjárásálló berendezések spanyolországi piacán;

– a rögzítő és összekötő anyagok franciaországi piacán;

– az elektromos átalakítással kapcsolatos termékek franciaországi piacán;

– az ellenőrző és jelző kiegészítők franciaországi piacán.

36 A Bizottság az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat (783) preambulum-bekezdésében úgy találta továbbá, hogy az összefonódás olyan erőfölényt erősít meg, amelynek következményeként az alábbi francia ágazati piacokon a hatékony verseny jelentősen korlátozódna:

– a sajtolt-műanyagházas árammegszakítók, a miniatűr árammegszakítók és az elektromosság elosztására szolgáló elosztótáblákhoz készült szekrények piacán;

– a miniatűr árammegszakítók, földzárlatvédelmi kapcsolók és az elektromosság elosztására szolgáló kapcsolótáblákhoz készült szekrények piacán;

– a konnektorok és kapcsolók piacán;

– az időjárásálló berendezések piacán;

– a biztonsági világítórendszerek vagy az önálló biztonsági világító egységek piacán.

37 A Bizottság megállapította továbbá, hogy a Schneider által javasolt korrekciós intézkedések nem tették lehetővé az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban meghatározott versenyjogi aggályok megoldását.

38 Mivel a Schneider a Legrand részvényeinek 98,7%-ának megszerzésével a közös piaccal utólag összeegyeztethetetlennek nyilvánított összefonódást hajtott végre, a 2001. október 24-én elfogadott egy második kifogásközlést a Schneider és a Legrand szétválasztása végett.

39 E dokumentumban a Bizottság a rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében elrendeli, hogy a hatékony verseny helyreállítása érdekében a Schneider ruházza át a Legrand társaságban a jelentős befolyáson felül szerzett részesedését, kellő bizonyossággal és kellőképp rövid határidőn belül. A Bizottság továbbá szükségesnek találta, hogy a Schneider Legrand-ban szerzett részesedésének kezelését azonnal egy tapasztalt és független megbízottra bízza.

40 A rendelet 7. cikkének (4) bekezdése alapján a Bizottság 2001. december 4-én megengedte a Schneidernek, hogy a Legrand-ban való részesedéséhez kapcsolódó szavazati jogokat a Schneider által megnevezett megbízott útján és a Bizottság által jóváhagyott megbízási szerződésben meghatározott feltételek szerint gyakorolja.

41 2001. december 10-én a Schneider és a megbízott, a Salustro Reydel Management, aláírták a megbízási szerződést.

42 2001. december 13-án a Schneider megsemmisítés iránti kereset nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat ellen (a T-310/01. sz. ügy), valamint külön iratban arra irányuló kérelmet nyújtott be, hogy az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzat 76a. cikkének 1. §-a alkalmazásával gyorsított eljárásban határozzon.

43 2002. január 23-án az Elsőfokú Bíróság elutasította e kérelmet, tekintettel az iratok jellegére, és különösen a keresetlevél és a csatolt iratok terjedelmére.

44 2002. január 30-án a Bizottság a rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében határozatot fogadott el (a továbbiakban: a szétválást elrendelő határozat), amely elrendeli a Legrand és a Schneider 9 hónapos, 2002. november 5-én lejáró határidőn belül végrehajtandó szétválását.

45 A szétválást elrendelő határozat megtiltotta, hogy a Schneider bizonyos tevékenységeket külön elválasszon a Legrand-tól a Bizottság és a Legrand megvásárlójának vagy megvásárlóinak előzetes hozzájárulása nélkül, és megtiltja a Legrand bizonyos tevékenységeinek a Schneider javára történő későbbi átengedését.

46 2002. március 18-án a Schneider keresetet nyújtott be a szétválást elrendelő határozat megsemmisítése (T-77/02. sz. ügy), a gyorsított eljárásban történő határozathozatal, valamint a szétválást elrendelő határozat végrehajtásának felfüggesztése (T-77/02. R. sz. ügy) iránt.

47 A gyorsított eljárás iránti kérelemnek az Elsőfokú Bíróság a felekkel 2002. március 25-én közölt határozatában a T-77/02. sz. ügyben helyt adott.

48 2002. április 5-én az első tanács elnöke és az előadó bíró előtti informális megbeszélésre került sor a felperesek képviselőivel a T-310/01. sz. ügyben.

49 A T-77/02. sz. ügyben az ideiglenes intézkedés iránti kérelem tárgyában tartott 2002. április 23-i tárgyalást követően a Bizottság 2002. május 8-i levelében a Schneider és a Legrand szétválására megállapított határidőt 2003. február 5-ig meghosszabbította, a szétválási folyamat különböző szakaszainak a meghosszabbított határidőn belüli megvalósításának sérelme nélkül.

50 Az Elsőfokú Bíróság (első tanács) a Bizottság meghallgatását követően 2002. május 3-án úgy határozott, hogy helyt ad a Schneider arra irányuló kérelmének, hogy a T-310/01. sz. ügyben gyorsított eljárásban határozzon, tekintettel arra, hogy a Schneider fenntartotta a keresetlevelének 2002. április 12-én benyújtott rövidített változatát.

51 Tekintettel arra, hogy a Bizottság 2002. május 8-i levelében meghosszabbította a szétválásra előírt határidőt, a Schneider 2002. május 14-én érkezett levelében visszavonta a szétválást elrendelő határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmét a T-77/02. R. sz. ügyben.

52 Az Elsőfokú Bíróság elnöke 2002. május 28-i végzésével elrendelte a T-77/02. R. sz. ügy törlését, és az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatos költségekről való határozathozatalt elhalasztotta a T-77/02. sz. alapügyben történő ítélethozatalig.

53 Az Elsőfokú Bíróság első tanácsa elnöke 2002. június 6-i végzésében engedélyezte a T-310/01. és a T-77/02. sz. ügyben a Legrand, a Comité central d'entreprise de la SA Legrand (a Legrand SA társaság központi tanácsa), valamint a Comité européen du groupe Legrand (a Legrand csoport európai tanácsa) számára a Bizottság kérelmeit támogató beavatkozást, tekintettel a Legrand-nak az eljárás kimeneteléhez fűződő érdekére, mivel ez utóbbi helyzetét közvetlenül érinti a vitatott határozatok fenntartása vagy megsemmisítése.

54 A Schneider előkészítette a Legrand átruházását arra az esetre, ha két keresetét elutasítanák, és e célból 2002. július 26-án átruházási szerződést kötött a Wendel-KKR konzorciummal, amely szerződést legkésőbb 2002. december 10-én kellett teljesíteni, és tartalmazott egy záradékot, amelynek értelmében az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat megsemmisítése esetén a Schneider bánatpénz fizetése ellenében 2002. december 5-éigelállhat az átruházástól.

55 Az Elsőfokú Bíróság a T-310/01. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2002. október-22 én hozott ítéletével (EBHT 2002., II-4071. o., a továbbiakban: a Schneider I. ítélet) megsemmisítette az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot a következő indokokkal: az összefonódás Franciaországon kívüli nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatásának vizsgálatával és értékelésével kapcsolatban elkövetett hibák, valamint a védelemhez való jog megsértése, amely érvénytelenné teszi az összefonódás francia ágazati piacokra gyakorolt hatásának, valamint a Schneider által javasolt korrekciós intézkedéseknek a vizsgálatát.

56 Az első ponttal kapcsolatban a Schneider I. ítélet a következőket állapította meg:

„256 […] a Bizottság […] túlbecsülte az új jogalanynak a (782) és (783) preambulumbekezdésben meghatározott nemzeti ágazati piacokra gyakorolt gazdasági erejét, amikor az összefonódás e piacokra gyakorolt hatásának vizsgálatába belevette olyan termékek teljes skáláját, amely nem felel meg az összefonódást követően kialakuló verseny valós helyzetének […].

257 Ugyanezen érvelés vonatkozik az egyesüléssel létrehozott jogalany védjegyeinek sokaságára, amelynek páratlan jellege abból is következik, hogy a bejelentő társaságok az EGT teljes területén tulajdonában lévő védjegyeket absztrakt módon együtt értékelték.

[…]

296 […] mivel nem volt hajlandó az ABB és a Siemens piacrészesedésébe beszámítani az elektromos műszertáblák összetevőinek – e két társaság által megvalósított – integrált eladását, a Bizottság alulbecsülte az egyesüléssel létrehozott jogalany […] két jelentős versenytársának gazdasági erejét, és így túlbecsülte e jogalany erejét az elektromos elosztótáblák összetevőinek francia és olasz piacain, valamint az elektromos kapcsolószekrények összetevőinek dán, spanyol, francia, olasz és portugál piacain.

[…]

404 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság által az összefonódás […] hatásának vizsgálatakor elkövetett – fent kifejtett – hibák, gondatlanságok és ellentmondások kétségtelenül súlyosnak minősülnek.

405 Arra alapozva, hogy az egyesüléssel létrehozott jogalany tevékenysége az EGT egész területére kiterjed, a Bizottság az összefonódás által érintett nemzeti ágazati piacokon kívüli gazdaságierő-mutatókat is figyelembe vett, amelyek következtében az összefonódás e piacokra gyakorolt hatása indokolatlanul felerősödött.

406 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Határozatban foglalt tények egyike sem enged arra következtetni, hogy a javasolt ügylet Franciaországnak és hat másik államnak – a Határozat a (782) és (783) preambulumbekezdésében az összefonódás által érintettként meghatározott – ágazati piacain kívül más piacokon is versenyjogi gondokat vethetne fel.

407 A Határozat többek között nem tartalmazza a vitatott összefonódás által nem érintett nemzeti ágazati piacok versenyszerkezetének elemzését […].

408 A forgalmazási struktúrák vizsgálatának hiányosságai és ellentmondásai folytán a Bizottság nem fogadhatta el az egyesüléssel létrehozott jogalany jelentős versenyelőnyeként sem a forgalmazáshoz való – a kisfeszültségű elektromos berendezések piacain a forgalmazás szintjén betöltött szerepéből adódóan – állítólag kiváltságos hozzáférését, sem azt, hogy a nagykereskedők nem képesek az új jogalanyra versenykényszert gyakorolni.

409 A figyelembe veendő nemzeti ágazati piacoktól elkülönült, absztrakt jellegük miatt a Schneider-Legrand csoport páratlan termékskálájára és védjegyeik egyedülálló sorára alapított gazdaságierő-mutatók alapján a Bizottság még inkább felülértékelte az összefonódásnak […] az érintett nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatását.

410 Ugyanez igaz egyrészt arra, hogy a Bizottság nem volt hajlandó figyelembe venni az elektromos műszertáblák összetevőinek az összefonódás által érintett nemzeti piacain az ABB és a Siemens által megvalósított integrált eladásokat, és másrészt igaz ezen összefonódásnak a kapcsolószekrények összetevőinek dán piacára, illetve az elosztótáblák és kapcsolószekrények összetevőinek olasz piacára gyakorolt hatása vizsgálatának hiányosságaira.

411 A fent leírt, az elemzési és értékelési hibák így megfosztják bizonyító erejétől az összefonódás hatásának gazdasági elemzését […], amelyen a vitatott összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat alapul.

412 Ugyanakkor azonban függetlenül az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét megállapító bizottsági határozatban tapasztalható hiányosságok nagyságától, azok nem eredményezhetik a határozat megsemmisítését, amennyiben a határozatban foglalt egyéb elemek összessége lehetővé teszi az Elsőfokú Bíróság számára annak megállapítását, hogy az összefonódás megvalósítása mindenképpen olyan erőfölényt hozna létre vagy erősítene meg, amelynek következményeként a hatékony verseny jelentősen korlátozódna a rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében […].

413 E tekintetben a megállapított hiányosságok önmagukban nem elegendőek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a Bizottság által a (782) és (783) preambulumbekezdésben felsorolt francia ágazati piacok vonatkozásában tett kifogásokat.

414 Az Elsőfokú Bíróság megjegyzi ezzel kapcsolatban, hogy a Schneider nem vitatta komolyabban az összefonódás […] e piacokra gyakorolt hatásának elemzését. Épp ellenkezőleg azt kifogásolta, hogy a Bizottság az összefonódást követően a francia piacokon kialakult versenyhelyzetet kivetítette a többi érintett nemzeti ágazati piacra […].

415 A Határozatban foglalt tényekre tekintettel lehetetlen nem jóváhagyni a Bizottság azon következtetését, amely szerint a javasolt ügylet olyan erőfölényt hozna létre vagy erősítene meg a francia piacokon – ahol mindkét bejelentő fél amúgy is jelentős erővel bír –, amelynek következményeként a közös piacon vagy annak jelentős részén […] a hatékony verseny jelentősen korlátozódna a rendelet 2. cikke (3) bekezdésének értelmében […].

416 A Határozatból kitűnik, hogy a Schneider-Legrand csoport az érintett francia piacok mindegyikén erőfölényre, illetve megerősített erőfölényes helyzetre utaló piacrészesedéssel rendelkeznek, figyelembe véve az egyesüléssel létrejött jogalany főbb versenytársai gyenge piaci jelenlétét és piaci részesedéseik szétszórtságát […].

417 A Bizottság továbbá megállapította […] – anélkül, hogy ezt a Schneider vitatta volna –, és a Határozatból is […] kitűnik, hogy a kisfeszültségű elektromos berendezésekért a nagykereskedők által fizetett ár átlagban lényegesen maga-

sabb volt az összefonódás megvalósítását megelőzően Franciaországban, mint a többi érintett nemzeti piacon.

418 […] nem vitatható, hogy a bejelentő felek versenytársi helyzete döntő módon érvényesült a kifogásokban meghatározott ágazati piacokon, valamint hogy az összefonódás […] következményeként megszűnne a verseny egyik jelentős tényezője.

[…]

419 A Határozat alapjául szolgáló gazdasági elemzés csupán a francia piacokon kívüli többi érintett nemzeti ágazati piacot illetően tekinthető tehát elégtelennek, és e francia piacok vitathatatlanul a közös piac jelentős részét képezik a rendelet 2. cikke (3) bekezdésének értelmében […].”

57 A Schneider védelemhez való jogának megsértését illetően, amely érvénytelenné tette az összefonódás francia ágazati piacokra gyakorolt hatásának, valamint a felperes által javasolt korrekciós intézkedéseknek a vizsgálatát, a Schneider I. ítélet a következőket állapította meg:

„444 A Bizottság […] köteles még pontosabban meghatározni a javasolt ügylet által felvetett versenyjogi gondokat, hogy lehetővé tegye a bejelentő felek számára, hogy megfelelően és kellő időben tehessenek – adott esetben – az ügyletet a közös piaccal összeegyeztethetővé tevő eszköz-átruházási javaslatokat.

445 […] a [2001. augusztus 3-i] kifogásközlés olvasatából nem következik, hogy az kellően egyértelműen és pontosan vizsgálta a Schneider helyzetének a kisfeszültségű elektromos berendezések francia forgalmazói helyzetéhez képest történt erősödését, amely nem csupán az elektromos műszertáblák összetevőinek piacán a Legrand által megvalósított eladások hozzáadásából, hanem a Legrand-nak az ultraterminális elektromos berendezések szegmensében meglévő uralkodó helyzetéből is következett. Meg kell jegyezni többek között, hogy a kifogásközlés általános következtetése felsorolja az összefonódás által érintett nemzeti ágazati piacokat […], anélkül, hogy nyilvánvalóvá tette volna az egyik vagy másik bejelentő fél adott termékpiacon fennálló helyzetének a másik fél más ágazati piacon fennálló helyzete általi támogatását.

[…]

453 […] a kifogásközlés nem tette lehetővé a Schneider számára, hogy teljes nagyságukban felmérje azon versenyjogi gondokat, amelyeket a Bizottság szerint az összefonódás […] a forgalmazás szintjén felvet a kisfeszültségű elektromos berendezések francia piacán.

454 Ennélfogva a Schneider védelemhez való jogát több tekintetben is megsértették.

455 Először is a Schneidert megfosztották annak lehetőségétől, hogy érdemben vitathassa a Bizottság azon érvelésének lényegét, amely szerint Franciaországban a forgalmazás szintjén megerősödik az elosztótáblák és kapcsolószekrények összetevőinek területén a Schneider erőfölénye a Legrand-nak az ultraterminális berendezések terén fennálló vezető helyzete miatt.

456 A Schneidernek így nem volt lehetősége arra, hogy érdemi észrevételeket terjesszen elő e tekintetben a kifogásközlésre adott válaszában, illetve a 2001. augusztus 21-i tárgyaláson.

457 Amennyiben kapott volna erre lehetőséget, a Bizottság felülvizsgálhatta volna az álláspontját, vagy ellenkezőleg, alátámaszthatta volna az érvelését új bizonyítékokkal, és így a Határozat tartalma mindenesetre más lehetett volna.

458 Ennélfogva úgy kell tekinteni, hogy a Schneidernek nem volt lehetősége érdemben és kellő időben előterjeszteni megfelelő terjedelmű eszköz-átruházásra vonatkozó javaslatokat a Bizottság által a szóban forgó francia ágazati piacokon megállapított versenyjogi gondok megoldása céljából.

459 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy a Schneider kiemelte a tárgyaláson, hogy lényegében nem tudott kellő időben megoldást javasolni azon versenyjogi problémákra, amelyek tekintetében nem vitatta a Határozatot.

460 A Schneider ekképpen közvetetten meg lett fosztva attól a lehetőségtől, hogy megszerezze a Bizottság jóváhagyását, amelyet ez utóbbi a javasolt megoldásokra adhatott volna, ha a bejelentő feleknek lett volna lehetőségük kellő időben megfelelő terjedelmű átruházási javaslatokat előterjeszteni a Bizottság által a franciaországi forgalmazás terén megállapított problémák teljességének megoldása céljából.

461 E szabálytalanságok következménye annál is inkább súlyos, amint azt a Bizottság a tárgyalás során többször is kifejtette, e megoldások képezik az

egyetlen módját annak, hogy a rendelet 2. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó összefonódást ne nyilvánítson a Bizottság összeegyeztethetetlennek.

462 Mivel következésképpen a Határozat sérti a védelemhez való jogot, e jogalapnak helyt kell adni.

463 A Határozatot e körülmények között meg kell semmisíteni, anélkül, hogy a Schneider által a keresete alátámasztására – többek között az általa az összefonódás közös piaccal összeegyeztethetővé tétele céljából előterjesztett eszköz-átruházási javaslatok Bizottság általi értékelése ellen – felhozott más jogalapok és érvek tekintetében határozni kellene.

464 Az EK 233. cikk alapján a Bizottság köteles megtenni minden szükséges intézkedést a jelen megsemmisítési ítéletben foglaltak teljesítéséhez.

465 Ezen intézkedéseket az ítélet rendelkező részét alátámasztó indokokra figyelemmel kell megtenni (lásd a Bíróság 97/86., 99/86., 193/86. és 215/86. sz., Asteris és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 1988., 2181. o.] 27. pontját). A jelen ítélet releváns indokai a bejelentett összefonódásra vonatkozó összeegyeztethetőségi vizsgálat újbóli megindítása esetére többek között előírják, hogy a Schneidert olyan helyzetbe kell hozni, hogy azon érintett nemzeti ágazati piacok vonatkozásában, amelyekkel kapcsolatban a Határozatban található gazdasági elemzést a jelen ítélet nem kifogásolta – azaz a francia ágazati piacok vonatkozásában –, hogy megfelelően védekezhessen, és adott esetben a Bizottság által benyújtott és előzőleg pontosított kifogásoknak megfelelő korrekciós intézkedéseket javasolhasson.”

58 A T-77/02. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2002. október 22-én hozott ítéletével (EBHT 2002., II-4201. o., a továbbiakban: a Schneider II. ítélet) az Elsőfokú Bíróság következésképpen – azzal az indokkal, hogy az a megsemmisített összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat végrehajtását szolgálta – megsemmisítette a szétválást elrendelő határozatot, anélkül, hogy szükséges lett volna megvizsgálni a szétválást elrendelő határozat ellen külön felhozott többi jogellenességi kifogást.

59 A Bizottság nem nyújtott be fellebbezést a Schneider I. és a Schneider II. ítéletek ellen, amelyek így jogerőre emelkedtek.

60 2002. október 29-i levelében a Schneider kiemelte az eljárási határidők jelentőségét és súlyos pénzügyi következményeit, és kifejtette, hogy azok a korrekciós intézkedések, amelyeket Franciaországgal kapcsolatban 2001. szeptember 24-én javasolt, az esetleges kifogások előterjesztéséig ideiglenesen alapjául szolgálhatnak az összefonódás összeegyeztethetősége újbóli vizsgálatának.

61 A Bizottság az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* 2002. november 15-én közleményt tett közzé az összefonódásra vonatkozó ellenőrzési eljárás újbóli megindításáról (HL 2002., C 279., 22. o.), amely szerint a rendelet 10. cikkének (5) bekezdése értelmében a vizsgálati határidő 2002. október 23-án, vagyis a Schneider I. ítélet kihirdetésének napját követő napon kezdődik. A Bizottság hozzáfűzte, hogy az I. fázis első vizsgálata alapján – a végleges határozat sérelme nélkül – az összefonódás a rendelet hatálya alá tartozhat, és felhívta az érintett harmadik feleket az esetleges észrevételeik benyújtására.

62 2002. november 13-i levelével a Bizottság arról tájékoztatta a Schneidert, hogy az összefonódás veszélyeztetheti a francia ágazati piacon érvényesülő versenyt a Schneider és a Legrand piaci részesedéseinek jelentős átfedése, a hagyományos versenytársi helyzetük megszűnése, a Schneider-Legrand jogalany védjegyeinek jelentősége, a nagykereskedőkkel szembeni ereje, valamint azon körülmény miatt, hogy egyetlen versenytárs sem képes azt a versenykényszert kifejteni, amelyet a Legrand az összefonódás megvalósítása előtt gyakorolt.

63 A Bizottság többek között kifejtette:

„Azokon az érintett piacokon, ahol a felek valamelyikének az összefonódást megelőzően erőfölénye volt, az összefonódás következményeképpen megszűnik a közvetlen versenytárs, az egyetlen, amely képes volt az erőfölényben lévő vállalkozásra versenykényszert kifejteni, a csoportnak az ágazat más szegmenseiben fennálló igen erős helyzetére támaszkodva, különösen ami a védjegyeik hírnevét és a nagykereskedőkkel való kereskedelmi kapcsolatokat illeti."

64 2002. november 14-én a Schneider korrekciós intézkedéseket javasolt a Bizottságnak, azzal a céllal, hogy megszüntesse az érintett francia ágazati piacokon a saját, valamint a Legrand tevékenységei közötti átfedéseket.

65 2002. november 25-i levelében a Schneider felhívta a Bizottság figyelmét arra, hogy – mivel nem került sor az összefonódás hatásainak piaconkénti vizsgálatára – a 2002. november 13-i kifogásközlésben kifejtett érvek természetének és hatályának leírása egyaránt pontatlan, így azok nem bizonyítják az érintett piacokon a versenykorlátozó hatás fennállását, valamint hogy a Bizottság általános megfontolásait pedig megcáfolta a valóság.

66 2002. november 29-i levelében a Bizottság tájékoztatta a Schneidert, hogy az előterjesztett korrekciós intézkedések nem elegendőek az összefonódással kapcsolatban felmerülő, a verseny korlátozására vonatkozó valamennyi probléma kiküszöbölésére, ugyanis az átruházott tevékenységek megvalósíthatóságával és önállóságával kapcsolatban még mindig vannak kétségek, és a javasolt korrekciós intézkedések nem képesek olyan versenyhelyzet kialakítására, amely ellensúlyozni tudja a Schneider-Legrand jogalany erejét.

67 A Cour d'appel de Versailles (versailles-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) ideiglenes intézkedés iránti eljárás során 2002. november 29-i ítéletében megállapította, hogy a Schneider korrekciós intézkedésekre tett javaslatai esetében hiányzik a Legrand elnökének előzetes jóváhagyása, ami sérti a fent említett 2001. január 12-i levél rendelkezéseit, és ezért elrendelte a Schneider „azon leválasztási javaslatainak visszavonását, amelyek a Legrand eszközeire vonatkoznak, és amelyeket ez utóbbi nem hagyott jóvá".

68 2002. december 2-i levelében a Schneider sérelmezte, hogy a Bizottság vitatta a javasolt korrekciós intézkedések megvalósíthatóságát, valamint azt, hogy azok képesek biztosítani a versenyhelyzet fenntartását az érintett francia piacokon, és kifejtette, hogy az eljárásnak ebben az igen előrehaladott szakaszában a Bizottság állásfoglalása alapján nem reális a tárgyalások folytatása. Ezért a Schneider közölte a Bizottsággal, annak érdekében, hogy véget vessen a több mint egy éve húzódó bizonytalan helyzetnek, úgy döntött, hogy eladja a Legrand-ot a Wendel-KKR-nek.

69 2002. december 3-i telefaxában a Schneider megerősítette a Bizottságnak e döntését, és közölte, hogy a 2002. július 26-i átruházási szerződés rendelkezései szerint ehhez a Legrand Wendel-KKR-nek történő eladása teljesítéséhez a részéről semmilyen további lépés nem szükséges, és ennek 2002. december 10-én kell megtörténnie.

70 2002. december 4-i határozatában a Bizottság megindította az összefonódás ellenőrzésének II. fázisát, megállapítva, hogy a Schneider által javasolt korrekciós intézkedések a vizsgálati szakaszban nem oszlatták el az összefonódás összeegyeztethetőségével kapcsolatos komoly kétségeket, tekintettel az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat (782) és (783) preambulumbekezdésében meghatározott francia ágazati piacokra gyakorolt hatására.

71 A Bizottság többek között megállapította, hogy az átruházással kapcsolatban javasolt tevékenységek a Legrand eszközeire vonatkoztak, megsértve a Cour d'appel de Versailles ítéletében foglaltakat, és másodlagosan elutasította a javasolt intézkedéseket a megvalósíthatóságukra, illetve az érintett jogalanyok önállóságára hivatkozva.

72 2002. december 10-én a Schneider átruházta a Legrand-ban meglévő részesedését a Wendel-KKR-re, és erről másnap tájékoztatta a Bizottság szolgálatait.

73 2002. december 13-i levelében a Bizottság az eljárás megszüntetéséről tájékoztatta a Schneidert, tekintettel arra, hogy az már nem irányította a Legrand-t, így az összefonódásra vonatkozó ellenőrzési eljárás okafogyottá vált.

74 2003. február 10-én a Schneider megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a II. fázist megindító, 2002. december 4-i határozat, illetve az eljárást lezáró, 2002. december 13-i határozat ellen (T-48/03. sz. ügy).

75 A T-310/01. DEP. sz. és a T-77/02. DEP. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2004. október 29-én hozott végzésével (az EBHT-ban nem tették közzé), az Elsőfokú Bíróság a Schneider által a Bizottság terhére visszatérítendő költségeket a T-310/01. sz. ügyben 419 595,32 euróban, a T-77/02. sz. és a T-77/02. R. sz. ügyben 426 275,06 euróban állapította meg.

76 A T-48/03. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2006. január 31-én hozott végzésével (EBHT 2006., II-111. o.), az Elsőfokú Bíróság elutasította mint elfogadhatatlan a T-48/03. sz. megsemmisítés iránti kérelmet, azzal az indokkal, hogy a vitatott, a II. fázist megnyitó, valamint az eljárást lezáró határozatok nem olyan aktusok, amelyek a Schneidernek sérelmet okoznak.

77 E végzés ellen a Schneider a Bíróság Hivatalához 2006. április 12-én érkezett kérelmében fellebbezést nyújtott be.

78 E fellebbezést a Bíróság a C-188/06. P. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben, 2007. március 9-én hozott végzésével (az EBHT-ban nem tették közzé) elutasította. E végzés 48. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a Bizottság az összefonódás ellenőrzése I. fázisának újbóli megnyitása mellett döntve következtetéseket kívánt levonni a Schneider I. ítéletből, megtéve így minden szükséges intézkedést annak biztosítása végett, hogy a Schneider védelemhez való jogának esetleges megsértése elkerülhető legyen.

Az eljárás és a felek kérelmei

79 2003. október 10-én a Schneider benyújtotta a jelen kártérítési keresetet.

80 2003. december 2-i végzésével az Elsőfokú Bíróság elnöke az ügyet a negyedik tanács elé utalta.

81 2003. december 11-én az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) pervezető intézkedést hozott, amely a vitát a Közösség szerződésen kívüli felelősségének kérdésére, illetve a kár értékelésének módszertanára korlátozta.

82 Az Elsőfokú Bíróság elnöke 2004. április 20-i és december 6-i végzésében a Németországi Szövetségi Köztársaság, illetve a Francia Köztársaság részére engedélyezte a Bizottság, illetve a Schneider kérelmét támogató beavatkozást.

83 A Bizottság kérelmére az Elsőfokú Bíróság 2004. december 13-án az ügyet a kibővített negyedik tanács elé utalta.

84 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik kibővített tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és a felekhez írásban kérdéseket intézett, amelyekre ez utóbbiak az előírt határidőn belül válaszoltak.

85 A felek előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait a 2007. április 25-én megtartott tárgyaláson hallgatták meg.

86 A Schneider – a Francia Köztársaság támogatásával – azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– elsődlegesen:

– kötelezze a Közösséget, hogy fizessen a Schneider számára 1 663 734 716,76 euró összeget, adott esetben a T-310/01. DEP. sz. és a T-77/02. DEP. sz. ügyekben hozott költségmegállapító végzések által meghatározott megtéríthető költségek összegének erejéig csökkentve, illetve egyrészt a 2002. december 4. óta a kifizetés pillanatáig esedékes évi 4%-os kamattal, másrészt azon adó összegével emelve, amelyet a Schneidernek a kártérítés megfizetésének időpontjában fizetnie kell;

– másodlagosan:

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;

– állapítsa meg a Közösség szerződésen kívüli felelősségét;

– rendelkezzen a Schneider által ténylegesen elszenvedett megtérítendő kár összegének meghatározása végett követendő eljárásról;

– mindenesetre kötelezze a Bizottságot az eljárás teljes költségének viselésére.

87 A Bizottság – a Németországi Szövetségi Köztársaság támogatásával – azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant és egészében megalapozatlant;

– kötelezze a Schneidert a költségek viselésére.

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

88 Anélkül, hogy az eljárási szabályzat 114. cikkén alapuló elfogadhatatlansági kifogást terjesztett volna elő, a Bizottság úgy érvel az ellenkérelmében, hogy a Schneider bizonyos állításai olyan általános hivatkozásokat tartalmaznak a három – T-310/01. sz., T-77/02. sz. és T-48/03. sz. – megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására

felhozott jogalapokra, amelyek tárgya vagy címe eltér a jelen kártérítési keresetben felhozott érveléstől. Az ilyen általános hivatkozások nem felelnek meg a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdésében, illetve az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában meghatározott követelményeknek.

89 A Bizottság így csupán a keresetben felhozott egyetlen jogalap megalapozottságának vitatására szorítkozik, és úgy véli következésképpen, hogy nem köteles válaszolni a három megsemmisítés iránti keresetben kifejtett jogalapok alátámasztására felhozott érvelésre, mivel azt a jelen kereset nem ismétli meg, csupán hivatkozásban utal rá.

90 A Bizottság továbbá kiemeli, hogy a kereset semmilyen erőfeszítést nem tesz a felrótt magatartás és az egyes hivatkozott kárelemek közötti állítólagos összefüggés meghatározására, alátámasztására, illetve jellegének minősítésére.

91 A Schneider lényegében azt válaszolja, hogy a keresetben kifejtett érvelésének egésze megfelel az alkalmazandó eljárási rendelkezésekben meghatározott és az ítélkezési gyakorlatban kifejtett elfogadhatósági feltételeknek.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

92 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmánya 21. cikkének első bekezdése szerint, amely ezen alapokmány 53. cikkének (1) bekezdése szerint alkalmazandó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásra, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1 §-ának c) pontjára tekintettel minden keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, és tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését.

93 Ennek kellően világosnak és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését, és az Elsőfokú Bíróság számára a keresetről való határozathozatalt, adott esetben további információ nélkül. A jogbiztonság és az igazságszolgáltatás megfelelő működésének biztosítása céljából szükséges, hogy a keresetet megalapozó lényeges jogi és ténybeli elemek legalább kivonatosan, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből (az Elsőfokú Bíróság T-294/04. sz., Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ügyben 2005. július 11-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-2719. o.] 23. pontja).

94 Az e követelményeknek való megfeleléshez a közösségi intézmény által okozott kár megtérítésére irányuló keresetnek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik azon magatartás meghatározását, amelyet a felperes az intézménnyel szemben kifogásol, tartalmaznia kell azokat az indokokat, amelyek alapján a felperes úgy véli, hogy okozati összefüggés van e magatartás és az állítólagosan elszenvedett kár között, valamint tartalmaznia kell a kár jellegét és mértékét (az Elsőfokú Bíróság T-210/00. sz., Biret Cie kontra Tanács ügyben 2002. január 11-én hozott ítélete [EBHT 2002., II-47. o.; 34. pontja], amelyet a Bíróság a C-94/02. P. sz., Biret & Cie kontra Tanács ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletében [EBHT 2003., I-10565. o.] megerősített).

95 A jelen esetben a keresetlevélnek a T-310/01. sz., T-77/02. sz. és T-48/03. sz. megsemmisítés iránti keresetek jogalapjainak alátámasztására felhozott érvelésre való hivatkozásai jelentőségük és számuk ellenére csupán a keresetlevél szerint a Bizottságnak felrótt magatartás állítólagos szabálytalanságai kifejtésének kibővítéseként tekintendőek, amely kifejtésnek az alaki elfogadhatóságát a Bizottság nem vitatja.

96 Tekintettel a felek, valamint a jogalap – azaz a Bizottság aktusát állítólag érvénytelenné tevő szabálytalanságok – azonosságára a három megsemmisítés iránti kérelem és a jelen kártérítési kereset esetében, meg kell állapítani, hogy az – egyébként elfogadható – keresetlevélnek a három megsemmisítés iránti kereset alátámasztására felhozott jogalapokra való hivatkozásai elfogadhatóak.

97 El kell továbbá utasítani a Bizottságnak a kereset elfogadhatatlanságával kapcsolatos érvelését, amennyiben az nem fejti ki megfelelően az elszenvedett kár és a Bizottságnak felrótt magatartás közötti állítólagos okozati összefüggést.

98 Az Elsőfokú Bíróság úgy találja, hogy az okozati összefüggés keresetlevélben történt kifejtése megfelel a keresetlevelek alaki elfogadhatósága jogszabályok és ítélkezési gyakorlat által megkövetelt minimumkövetelményeinek. Az ugyanis kellően világos és pontos ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára védekezésének benyújtását, és az Elsőfokú Bíróság számára a Schneider azon kártérítési igényeiről érdemben való határozathozatalt, amelyek szerint az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat két jogellenessége közvetlenül okozott neki kárt, és a Bizottság által az összefonódás ellenőrzése során tanúsított magatartás egésze megakadályozta, hogy a felperes a kért kártérítés összegénél tovább csökkentse a kárt.

99 El kell tehát utasítani a Bizottság által e tekintetben előterjesztett észrevételeket, és elfogadhatónak kell tekintetni mind a jelen kártérítési keresetet, mind az alátámasztására felhozott érvelés egészét.

Az ügy érdeméről

A felek általános érvelése

100 A Schneider úgy érvel, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatnak a Schneider I. ítélet által kifogásolt jogellenessége a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabályok két kellően súlyos megsértése, egyrészt az összefonódásnak a Franciaországon kívüli nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatását illetően a Bizottság által elvégzett elemzés hiányosságai, másrészt a felperes védelemhez való

jogának abból eredő megsértése, hogy a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés nem fejtette ki kellőképpen azt a kifogást, amely szerint a kisfeszültségű elektromos berendezések francia piacán a nagykereskedelmi értékesítés szintjén megerősödik az elosztótáblák és kapcsolószekrények összetevőinek területén a Schneider erőfölénye a Legrand-nak az ultraterminális berendezések szegmensében fennálló vezető helyzete miatt.

101 Az összefonódás megvalósítására kizárólag a Bizottság jogellenes magatartása miatt nem kerülhetett sor. Következésképpen az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található, fentebb kifejtett két jogellenesség közvetlen következményeként először is csökkent a felperes eszközeinek értéke: elsősorban a Legrand eszközeit illetően elkönyvelt veszteség, másodsorban az összefonódás következtében remélt együttműködés megvalósításának lehetetlensége, illetve a csoport ipari stratégiájának ezt követő megsemmisülése, harmadsorban a felperes hírnevére gyakorolt igen kedvezőtlen hatás okán elmaradt jövedelem miatt.

102 Az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat továbbá közvetlenül arra kényszerítette a Schneidert, hogy előterjessze egyrészt a Schneider és a Legrand szétválásával kapcsolatos igazgatási eljárás keretében, valamint az összefonódásnak a Schneider I. és a Schneider II. ítélet kihirdetését követően elvégzett újbóli vizsgálatának keretében eljáró ad hoc megbízott tiszteletdíjával kapcsolatos költségeket, másrészt az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott, T-310/01. sz., T-77/02. sz. és T-77/02. R. sz. keresetekkel kapcsolatban felmerült költségeket, levonva a fent hivatkozott (T-310/01. DEP. sz. és a T-77/02. DEP. sz.) Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2004. október 4-én hozott költségmegállapító végzések által meghatározott megtéríthető költségeknek a Schneider számára már kiutalt összegét.

103 Az összefonódás ellenőrzése során a Bizottság által a Schneider irányában tanúsított ellenséges magatartás tovább folytatódott, és súlyosbodott az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat elfogadását követően, ami – bár nem oka az eredeti kárnak – hozzájárult a végső mértékének meghatározásához.

104 Magatartásával a Bizottság egyrészt súlyosbította az eredetileg az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat miatt elszenvedett kárt, másrészt további károkat okozott a felperesnek a 2001. október 10. után felmerült költségek formájában.

105 Először is a Bizottság magatartása az ellenőrzési eljárás kezdetétől fogva nem volt tisztességes a Schneiderrel szemben, majd az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot követően megsértette a felperesnek a pártatlan hatóság általi meghallgatáshoz való jogát, és súlyosan megsértette az intézményt a rendelet szerint illető kizárólagos ellenőrzési hatáskört. Az összefonódás újbóli vizsgálata során a Bizottság nem hajtotta végre jóhiszeműen a Schneider I. ítéletet, ismét megsértette a felperes védelemhez való jogát, és végül a felperes korrekciós intézkedéseit hibásan, tisztességtelenül és megkülönböztető módon elemezte.

106 Másodszor a Bizottság által a Schneider és Legrand szétválása feltételeinek és határidejének meghatározásakor tanúsított hajlíthatatlanság miatt a Schneider a szétválás különböző elképzelhető módjainak vizsgálata végett kénytelen volt – a jogi, banki és adózási tanácsokért – különböző tiszteletdíjakat fizetni. Végül a Schneider és a Legrand között az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot követően kialakult feszültségeket felhasználva a Bizottság arra indította a Legrand-t, hogy 2000 novemberében keresetet nyújtson be Franciaországban a Schneider ellen, majd a nemzeti bíróság határozatát hozta fel a felperesnek az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségének megállapítására irányuló kísérleteivel szemben. Ebből a Schneider számára újabb költségek származtak, amelyek egyébként nem merültek volna fel.

107 A Bizottság lényegében azzal válaszol, hogy a Schneider I. ítélet szerint az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található két jogsértés egyike sem kellően súlyos ahhoz, hogy olyan hibát valósítson meg, amely a Schneiderrel szemben a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapításához vezetne.

108 A többi állítólagos jogsértő magatartás egyáltalán nem bizonyított, és semmi esetre sem tekinthetőek a közösségi jog olyan kellően súlyos megsértésének, amely megalapozná a Közösség felelősségét.

109 A kár összegét illetően a Schneider arra hivatkozik, hogy az eszközei bejegyzett értékének csökkenése az összeegyeztethetetlenséget kimondó jogellenes határozat időpontjában, 2001. október 10-én 2,483 és 3,326 milliárd euró közötti összeget tett ki. E kárösszeg a későbbiekben változott, majd véglegesen 1 663 734 716,76 euróban korlátozódott, beleértve a felperesnek a Bizottság jogsértő magatartása miatt felmerült költségeit.

110 Az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat következményeként a Legrand értékpapírjaira vonatkozó OPE 2001. januárban történt bejelentése és az átruházási szerződés 2002 decemberében történt teljesítése között csökkent a Schneider eszközeinek értéke. Ezen értékcsökkenés a Legrand eszközeit illetően elkönyvelt veszteség, az összefonódás következtében remélt együttműködés megvalósításának lehetetlensége miatti jövedelemkiesés, a Schneider ipari stratégiájának ezt követő veszélyeztetése és a hírnevét ért sérelem miatt következett be.

111 A Bizottság úgy válaszol, hogy semmilyen kár nem nyert megállapítást. E tekintetben vitatja mind az eszközök állítólagos értékcsökkenésének valós jellegét, mind a Schneider által e kárösszeg meghatározására javasolt módszert. Egyébként a felperes feladata lett volna, hogy ne tegye ki magát túl nagy mértékű tiszteletdíjaknak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot követően. A Bizottság fenntartja magának azt a jogot, hogy részletesen megvizsgálja az e kérelmek alátámasztására benyújtott számlákat, valamint azt a lehetőséget, hogy a kár értékelésének módszerét kiegészítse és átdolgozza.

112 A Bizottság mindenesetre tagadja a neki felrótt magatartások és a különböző kárelemek közötti okozati összefüggés fennállását. E tekintetben a Bizottság kiemeli a Schneider azon állításának nagyon hipotetikus mivoltát, amely szerint a Bizottságnak felrótt jogellenességek hiányában az összefonódást engedélyezték volna, és az végrehajtásra került volna.

Az Elsőfokú Bíróság előzetes megjegyzései

113 Előzetesen emlékeztetni kell arra – amint az állandó ítélkezési gyakorlatból következik –, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének beállásához szükséges az EK 288. cikk második bekezdése szerinti feltételek együttes fennállása, azaz az intézménynek felróható jogellenes magatartás, a kár tényleges felmerülése és az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés (a Bíróság 26/81. sz., Oleifici Mediterranei kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-383/00. sz. Beamglow kontra Parlament és társai ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5459. o.] 95. pontja).

114 Amennyiben, mint a jelen esetben is, a kártérítési kereset jogalapjaként egy jogi aktus jogellenességére hivatkoznak, ennek a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének kell lennie ahhoz, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapításához vezethessen.

115 E tekintetben döntő feltétel az, hogy a közösségi intézmény nyilvánvalóan és súlyosan figyelmen kívül hagyja a mérlegelési jogkörének korlátait (a Bíróság C-282/05. P. sz., Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ügyben 2007. április 19-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2941. o.] 47. pontja).

116 A Bíróság által a Közösség szerződésen kívüli felelősségének területén kialakított rendszer figyelembe veszi különösen a megoldandó helyzetek összetettségét, a jogszabályok alkalmazásának, illetve értelmezésének a nehézségeit, és különösen azt a mérlegelési mozgásteret, amellyel a kérdéses jogi aktus kibocsátója rendelkezik (a fent hivatkozott Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 50. pontja).

117 Amennyiben ez az intézmény csak jelentősen csökkentett mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, vagy egyáltalán nem rendelkezik azzal, a közösségi jog egyszerű megsértése is elegendő a közösségi jog kellően súlyos megsértésének megállapításához (a Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 47. pontja).

118 Ugyanez a helyzet abban az esetben, ha az alperes intézmény általános gondossági kötelezettséget sért meg (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-308/87. sz. Grifoni kontra EAK ügyben 1990. március 27-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-1203. o.] 13. és 14. pontját), illetve a vonatkozó anyagi, vagy eljárásjogi szabályokat nem megfelelően alkalmazza (a Bíróság 5/66., 7/66. és 13/66-24/66. sz., Kampffmeyer és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1967. július 14-én hozott ítéletét [EBHT 1966., 317. o., 339. és 340. o.]).

119 Egyébként a Közösség felelősségének megállapítását kívánó félnek kell meggyőzően bizonyítania az általa állított kár létét, mértékét, valamint az e kár és az érintett intézmény jogellenes magatartása közötti kellően közvetlen okozati összefüggést (a Bíróság 64/76., 113/76., 167/78., 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz., Dumortier frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 3091. o.] 21. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-178/98. sz., Fresh Marine kontra Bizottság ügyben 2000. október 24-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3331. o.] 118. pontja, amelyet a Bíróság megerősített az ítélet elleni fellebbezés tárgyában a C-472/00. P. sz., Bizottság kontra Fresh Marine ügyben 2003. július 10-én hozott ítéletében [EBHT 2003., I-7541. o.]).

120 Amennyiben a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának három feltétele közül valamelyik nem teljesül, a kártérítési kérelmeket el kell utasítani, anélkül, hogy vizsgálni kellene a másik két feltétel teljesülését (a Bíróság C-146/91. sz., KYDEP kontra Tanács és Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4199. o.] 81. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-170/00. sz., Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-515. o.] 37. pontja), mivel a közösségi bíróság nem köteles a feltételeket egy adott sorrendben vizsgálni (a Bíróság C-257/98. P. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5251. o.] 13. pontja).

121 Ennek keretében a Bizottság úgy érvel, hogy amennyiben a jelen esethez hasonló körülmények a pénzügyi felelősségét érintik, az veszélyezteti az EK-Szerződés által ráruházott versenyszabályozó feladatának teljes egészében történő gyakorlását, az összefonódások ellenőrzésére gyakorolt azon akadályozó hatás miatt, amelyet annak kockázata okozna, hogy viselnie kell az érintett vállalkozások állítólagos kárát.

122 El kell ismerni, hogy ilyen – a közösségi közérdekkel ellentétes – hatás fennállhat, ha a közösségi jog súlyos megsértésének fogalmát úgy kell érteni, mint amely magában foglal minden olyan tévedést vagy hibát, amely – még ha kétségtelenül súlyosnak is minősül –, természetéknél vagy nagyságánál fogva nem áll távol a versenyszabályok alkalmazásának biztosításáért felelős intézmény normális magatartásától, mivel e szabályok összetettek, érzékenyek és jelentős értelmezési mozgástér kapcsolódik hozzájuk.

123 Nem tekinthető tehát a közösségi jog kellően súlyos megsértésének a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítása céljából valamely jogi kötelezettség megsértése, amely – bármilyen sajnálatos is – azon objektív kényszerekkel magyarázható, amelyek az intézményt és a tisztviselőit az összefonódások ellenőrzését szabályozó rendelkezésekből eredően terhelik.

124 Ugyanakkor jogosult az intézmény magatartásából eredő károk megtérítésére, amennyiben e magatartás a jogszabállyal nyilvánvalóan ellentétes, és súlyosan sérti harmadik felek érdekeit, továbbá nem indokolható és nem is magyarázható a szolgálatot szokásos működésének keretében objektíven terhelő különleges kényszerekkel.

125 A Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának ekképpen meghatározott küszöbe azon mozgástér és mérlegelési szabadság védelmét szolgálja, amellyel a köz érdekében a közösségi jogalkotónak rendelkeznie kell mind a határozatai célszerűségét, mind az elsődleges és másodlagos közösségi jog vonatkozó rendelkezéseinek értelmezését és alkalmazását illetően, anélkül azonban, hogy a kirívó és nem kimenthető mulasztások következményeinek terhe harmadik személyekre hárulna.

126 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni, hogy a Bizottság kellően súlyosan megsértette-e a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabályokat azzal, hogy elfogadta a Schneider I. ítélet által megsemmisített, összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot anélkül, hogy az intézmény által az összefonódás ellenőrzése során követett magatartásból eredő károkat súlyosbító elemeket figyelembe vette volna.

Az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található jogellenességekről

Az összefonódás hatásának elemzésével kapcsolatban megállapított hiányosságok

– A felek érvei

127 A Schneider úgy érvel, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban az összefonódás Franciaországon kívüli nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatásának

értékelésekor elkövetett – a Schneider I. ítélet által megállapított – hibák, gondatlanságok és ellentmondások kellően súlyos jogsértésnek minősülnek, amelyeket nem indokol sem az összefonódás ellenőrzésének összetettsége, sem az esetleges időbeli korlátok, tekintettel az összefonódás összeegyeztethetőségéről szóló határozat meghozatalát illetően a Bizottságot terhelő négy hónapos határidő felfüggesztésére.

128 A Bizottság úgy válaszol, hogy mivel nem bizonyított a széles mérlegelési jogköre korlátainak nyilvánvaló és súlyos túllépése, e jogsértések nem kellően súlyosak, tekintettel a vizsgált helyzetek összetettségére, a piacok elemzésének jövőre vonatkozó jellegére, valamint az ellenőrzési eljárások esetében megkövetelt gyorsaságra. Az Elsőfokú Bíróság mindenesetre a Schneider I. ítélet 412. pontjában kifejtette, hogy az elkövetett hibák nem olyan jellegűek, hogy maguk után vonnák az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat megsemmisítését.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

129 Elvileg nem kizárt, hogy a versenypolitika terén hozott határozatok alapjául szolgáló gazdasági elemzés nyilvánvaló és súlyos hibái jogszabályok olyan kellően súlyos megsértésének minősüljenek, amely a Közösség szerződésen kívüli felelősségének beállásához vezethet.

130 Azonban az ilyen megállapítás először is megköveteli annak vizsgálatát, hogy a hibás elemzés által megsértett jogszabály arra irányul-e, hogy a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztessen. Habár bizonyos elvek és bizonyos szabályok, amelyeknek a versenyre vonatkozó elemzés meg kell, hogy feleljen, magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályok, ez nem mondható el az elsődleges vagy másodlagos jog, illetve az ítélkezési gyakorlat minden olyan szabályáról, amelyet a Bizottságnak figyelembe kell vennie a gazdasági elemzései során.

131 Figyelembe kell továbbá venni, hogy egy adott helyzet vagy ügylet versenyjogi minősítéséhez szükséges gazdasági elemzések általában mind a tényeket, mind a tények leírásán alapuló érvelést illetően összetett és bonyolult intellektuális kijelentések, amelyekbe csúszhatnak hiányosságok: megközelítő becslések, inkoherenciák, sőt kihagyások is, tekintettel az intézményt terhelő időbeli korlátozásokra. Annál is inkább ez a helyzet, amennyiben – mint az összefonódások ellenőrzésének esetében – az elemzés a jövőre vonatkozik. A dokumentumok hiányosságainak, illetve a logikai hiányosságoknak a súlya e körülmények között nem mindig elegendő ahhoz, hogy a Közösség felelősségének megállapításához vezessen.

132 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a közösségi versenypolitika ellenőrzésének biztosítása végett, ami azzal jár, hogy az alkalmazandó szabályok végrehajtásának szigorúan állandó és változatlan gyakorlata nem várható el ezen intézménytől, és ennek megfelelően bizonyos mozgástere van a rendelkezésére álló ekonometriai eszközök, illetve az adott jelenség vizsgálatához megfelelő szempontok megválasztása tekintetében (lásd többek között az érintett piac meghatározása tekintetében az Elsőfokú Bíróság T-219/99. sz., British Airways kontra Bizottság ügyben 2003. december 17-én hozott ítéletét [EBHT 2003., II-5917. o.; 89. és azt követő pontok], amelyet a Bíróság megerősített az ítélet elleni fellebbezés tárgyában a C-95/04. P. sz., British Airways kontra Bizottság ügyben 2007. március 15-én hozott ítéletében [EBHT 2007., I-2331. o.]), amennyiben e választások nem nyilvánvalóan ellentétesek a gazdaságtudomány elfogadott szabályaival, és következetesen kerülnek végrehajtásra.

133 Nincs ugyanakkor szükség a jelen esetben arról határozni, hogy a fenti három megfontolás alapján az összefonódás Franciaországon kívüli érintett nemzeti ágazati piacokra gyakorolt várható hatásának gazdasági elemzésében található hibák meghaladják-e azt a küszöböt, amin túl meg kell állapítani a Közösség szerződésen kívüli felelősségét.

134 Az összefonódás Franciaországon kívüli nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatásának elemzésével kapcsolatban a Schneider I. ítéletben megállapított hiányosságoknak nem lehetett kihatásuk az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségének megállapítására, amelyet a Bizottság véglegesen az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban tett meg.

135 A Bizottság a közösségi jog e megsértésének hiányában sem engedélyezhette az összefonódást ebben a formában, mivel a Schneider I. ítélet 413. pontja értelmében a megállapított hiányosságok önmagukban nem elegendőek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a Bizottság által az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat (782) és (783) preambulumbekezdésében felsorolt francia ágazati piacok vonatkozásában tett kifogásokat. A összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban foglalt tényekre tekintettel – ugyanezen ítélet 415. pontja szerint – lehetetlen nem jóváhagyni a Bizottság azon következtetését, amely szerint a javasolt ügylet olyan erőfölényt hozna létre vagy erősítene meg a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacain – ahol mindkét fél amúgy is jelentős erővel bír –, amelynek következményeként a rendelet 2. cikke (3) bekezdésének értelmében a közös piacon vagy annak jelentős részén a hatékony verseny jelentősen korlátozódna.

136 Míg nincs kihatással az összefonódás jellemzésére a francia ágazati piacok tekintetében, az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található gazdasági elemzésnek a vizsgálata a Schneider I. ítéletben nem csupán másodlagos jellegű, mivel érvényteleníti az összeegyeztethetőség többi piacra vonatkozó értékelését, és következésképpen a védelemhez való jog tiszteletben tartásának vizsgálatát az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat egyetlen érvényben maradó – a francia ágazati piacokat érintő – részére szűkíti.

137 Ezen eredmény eléréséhez elegendő annak megállapítása – amint azt a Schneider I. ítélet 411. pontja teszi –, hogy az összefonódás hatásának gazdasági elemzése nem rendelkezik bizonyító erővel, mivel e tekintetben nem bír jelentőséggel, hogy e hiba a közösségi jog kellően súlyos megsértésének minősül-e.

138 Következésképpen az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található gazdasági elemzés hibás voltán alapuló jogalap – felépítésénél fogva – alkalmatlan arra, hogy önmagában bármilyen következménnyel is járjon az eljárás folytatását illetően, illetve ennélfogva arra, hogy a védelemhez való jogának megsértése által a Schneidernek esetleg okozott kártól eltérő kárt okozzon.

139 Az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat egyetlen olyan hibája, amely a Schneider I. ítélet szerint megfoszthatta a felperest az összefonódás megvalósítását illetően kedvező határozat lehetőségétől tehát a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés és maga az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat között a felek egymást támogató helyzetére alapított kifogást illetően tapasztalt eltérés. Tehát az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat ezen egyetlen hibájának jellegét és súlyát kell értékelni annak meghatározásához, hogy a Közösség felelőssége megállapításának küszöbét eléri-e az említett határozat.

A Schneider védelemhez való jogáról

– A felek érvei

140 A Schneider emlékeztet arra, hogy a Bizottság a 2001. augusztus 3-i kifogásközlésében nem fejtette ki kellően világosan és pontosan az összefonódás összeegyeztethetőségére vonatkozó azon kifogást, amely szerint a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacán a nagykereskedelmi értékesítés szintjén megerősödik az elosztótáblák és kapcsolószekrények összetevőinek területén a Schneider erőfölénye a Legrand-nak az ultraterminális berendezések szegmensében fennálló uralkodó helyzete miatt, megfosztva ezzel a felperest annak lehetőségétől, hogy e kifogás megalapozottságát vitassa az ellenőrzésre vonatkozó közigazgatási eljárás során, és érdemben terjeszthessen elő korrekciós intézkedéseket.

141 A Schneider az összefonódás bejelentésétől kezdve elküldte a Bizottságnak az információkat az érintett 4. és 5. piaci szegmens és az összefonódásban részt vevő feleknek az e szegmensek franciaországi piacán fennálló helyzete közötti feltételezett összefüggéssel kapcsolatban, kiemelve a portfólió-hatás hiányát. A Bizottság azonban e kifogásra csak 2001. szeptember 24-én hivatkozott, a korrekciós intézkedések előterjesztésére nyitva álló általános határidő lejártát követően, és csupán pár nappal az összefonódás ellenőrzési eljárásának vége előtt.

142 A Bizottság azzal válaszol, hogy a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés és az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat közötti eltérés nem a kölcsönös támogatással kapcsolatos kifogás megfogalmazása világos és pontos mivoltának teljes hiányából, hanem annak csupán hiányosságából fakad, hiszen a kifogásközlés több preambulumbekezdésben is hivatkozott e kérdésre.

143 A Schneider védelemhez való jogának megsértése nem kellően súlyos a kifogásközlés kidolgozásának rövid határidejét, az érdemi érvek – amelyek számos releváns elemének a kölcsönös támogatásra vonatkozó kifogás csupán egyike –, illetve a Schneider által javasolt korrekciós intézkedések teljes körű értékelését illetően.

144 Az a körülmény, hogy a felperes megküldött a Bizottságnak olyan információkat, amelyek azt bizonyították, hogy az összefonódás nem jelent semmilyen kölcsönös támogatással kapcsolatos problémát, tovább csökkenti az elkövetett eljárási hiba súlyát.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

145 Emlékeztetni kell arra, hogy egy összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét megállapító határozat meghozatala előtt a Bizottság – a rendelet 18. cikkének

(1) bekezdése értelmében – a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációig a bejelentő vállalkozások részére köteles az eljárás minden szakaszában biztosítani a véleménynyilvánítás lehetőségét az ellenük felhozott kifogásokkal kapcsolatban.

146 A rendelet 18. cikke (3) bekezdéséből kitűnik továbbá, hogy a Bizottság határozatát kizárólag azon kifogásokra alapozza, amelyekkel kapcsolatban az érintett vállalkozások meg tudták tenni észrevételeiket.

147 Valamely hatóság olyan határozatának címzettjeiként, amely érdekeiket érzékenyen érintheti, a közösségi szintű összefonódásban részt vevő vállalkozások számára lehetővé kell tenni az álláspontjuk kifejtését, és e célból megfelelő időben, egyértelműen kell őket tájékoztatni a Bizottságnak a bejelentett összefonódással szemben emelt kifogásainak lényegéről (lásd ebben az értelemben a Bíróság 17/74. sz., Transocean Marine Paint kontra Bizottság ügyben 1974. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 1063. o.] 15. pontját, és az Elsőfokú Bíróság T-87/96. sz., Assicurazioni Generali és Unicredito kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-203. o.] 88. pontját).

148 A kifogásközlés e tekintetben különleges jelentőséggel bír, mivel kifejezetten az a célja, hogy lehetővé tegye az érintett vállalkozások számára, hogy reagáljanak a szabályozó intézmény által felvetett aggályokra, egyrészt az azzal kapcsolatos észrevételeik kifejtésével, másrészt intézkedési javaslatokat téve a Bizottságnak a bejelentett összefonódás kedvezőtlen hatásainak elkerülésére.

149 E biztosíték, amely a közigazgatási eljárásokra vonatkozó alapvető közösségi jogi garanciák közé tartozik, különleges jelentőséggel bír a vállalkozások összefonódásainak ellenőrzése terén (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-269/90. sz., Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontját).

150 E tekintetben figyelembe kell venni mind a közösségi szintű összefonódáshoz kapcsolódó e pénzügyi érdekek, illetve ipari kockázat jelentőségét, mind a Bizottságot a közös piaci verseny szabályozásával kapcsolatban megillető ellenőrzési jogkör jelentős terjedelmét.

151 Következésképpen a Schneider magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály megsértésére hivatkozik.

152 A rendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének nyilvánvaló és súlyos megsértését jelenti a jelen esetben, hogy a Bizottság úgy fogalmazta meg a kifogásközlést, hogy – amint az a Schneider I. ítéletből is kitűnik – a felperes nem tudhatta, hogy olyan korrekciós intézkedések előterjesztése nélkül, amelyek csökkentik vagy megszüntetik a francia ágazati piacokon az ő és a Legrand piaci helyzete között fennálló kölcsönös támogatási helyzetet, nem fogja a Bizottság az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítani.

153 Ekképpen a Schneider által 2001 szeptemberében kidolgozott korrekciós intézkedések – a Legrand-nak az elektromos műszertáblák összetevőinek az EGT területén található piacairól történő visszavonulásáig bezárólag – objektíven nem teszik lehetővé azon különleges probléma megoldását, amely szerint a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacán a nagykereskedelmi értékesítés szintjén megerősödik az elosztótáblák és kapcsolószekrények összetevőinek területén a Schneider erőfölénye a Legrand-nak az ultraterminális berendezések szegmensében fennálló vezető helyzete miatt.

154 A védelemhez való jog ezen megsértése nem indokolható és nem is magyarázható a Bizottság szolgálatait objektíven terhelő különleges kényszerekkel. A szóban forgó

mulasztás, amelynek sem fennállását, sem jellegét nem vitatja az intézmény, tehát a Közösség részéről a káros következményeket illetően megtérítési kötelezettséget keletkeztet.

155 Az alperes azon érve, amely a piacok átfogó – szigorú időbeli korlátok között elvégzendő – elemzésével járó nehézségre hivatkozik, nem releváns, mivel az említett kárt kiváltó tény nem a releváns piacoknak a kifogásközlésben, illetve az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található elemzése, hanem a következményekre vonatkozó lényeges megjegyzés megtételének elmulasztása a kifogásközlésben, illetve az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat rendelkező részében, amely semmilyen különleges technikai nehézséggel nem jár, nem kíván meg semmilyen különleges kiegészítő vizsgálatot, amelyet idő hiányában nem lehetett volna elvégezni, és amelynek hiánya tehát nem tudható be olyan véletlen megfogalmazási problémának, amelyet a kifogásközlés egészének olvasata orvosolhatna.

156 Ennélfogva a Schneider védelemhez való jogának megsértése a jelen esetben a Bizottságot terhelő korlátok nyilvánvaló és súlyos megsértése, amely mint olyan a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jog kellően súlyos megsértésének minősül.

157 A Schneider védelemhez való jogának Bizottság általi megsértése tehát olyan jogsértés, amely megalapozza a Közösség szerződésen kívüli felelősségét, amennyiben megállapítást nyer a tényleges és biztos kár fennállása, valamint az e kár és a közösségi jog kellően súlyos megsértése közötti kellően közvetlen okozati összefüggés.

158 E két utóbbi feltétel teljesülésének vizsgálatát megelőzően az Elsőfokú Bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a Bizottság az összefonódás ellenőrzése során a felperessel szemben jogellenes magatartást tanúsított-e, amelynek következménye – amint azt a Schneider állítja – akár a jogellenes, összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat által okozott kár növekedése, akár egy külön kár, amelyet a felperes felmerült újabb költségei jelentenek.

159 Amennyiben a felperesnek a Bizottsággal szemben – a Schneider I. ítéletben megállapítottakon felül – felhozott kifogásai az előbbiek kiegészítésének tekintendőek, és ennélfogva adott esetben a főbb jogsértéseken felüli, kárt okozó körülményeknek minősülnek, azokat a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megállapításának általános feltételeire tekintettel kell megvizsgálni, amelyek – amint azt a fenti 113126. pont is kifejti – a jognak egy közösségi intézmény általi kellően súlyos megsértését feltételezik.

A Bizottság magatartásának – az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat által okozott kárt állítólag súlyosbító, illetve külön kárt okozó – további jogellenességeiről

A tisztességes magatartás hiányáról

– A felek érvei

160 A Schneider úgy véli, hogy a Bizottság nem viselkedett vele szemben tisztességesen, amikor jogellenesen abban a hitben tartotta, hogy lehetséges az összefonódás

összeegyeztethetőségét kimondó határozat, és nem tájékoztatta elég korán arról, hogy meg kívánja tiltani az összefonódást, és nem jelezte az összefonódás engedélyezését ellehetetlenítő akadályok fennállását.

161 A Bizottság nem tájékoztatta a Schneidert a támogatási kifogásról 2001. szeptember 24-ét megelőzően, annak ellenére, hogy már jóval a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés megfogalmazását megelőzően is rendelkezett információval ahhoz, hogy ezzel kapcsolatban döntést hozzon. Az összefonódásban részt vevő feleknek a szóban forgó ágazati piacokon fennálló vezető helyzetével, valamint a forgalmazási vektorok jelentőségével hosszasan foglalkozik a CO nyomtatvány, és ezeket a Bizottság igen gyorsan azonosította.

162 2001 májusától a Bizottság rendelkezett olyan információkkal, amelyek alapján 2001 októberében úgy találta, hogy a bejelentő felek egymást kölcsönösen támogató helyzete az összefonódás akadályát jelenti.

163 A tisztességes magatartás e hiányát erősíti a versenyjogi ügyekért felelős biztosnak a 2001. november 8-i „*Le Monde*”-ban megjelent nyilatkozata, amely szerint „[…] amennyiben a vállalkozások ereje az összefonódásukat megelőzően már akkora, hogy nem található semmilyen »korrekciós intézkedés«, a Bizottságnak nincs más választása, mint az összefonódás megtiltása […]”.

164 A Bizottság azzal válaszol, hogy 2001 májusában nem rendelkezett az összes szükséges információval a versenyre vonatkozó elemzés elvégzéséhez, illetve az esetleges versenyjogi problémák azonosításához. Legalábbis elhamarkodott lett volna, ha a Bizottság ebben az időszakban elvi szembenállásnak ad hangot az összefonódást illetően, megsértve a tartózkodásra vonatkozó kötelezettségét és a gondos ügyintézés elvét.

165 A biztos nyilatkozata nem releváns, mivel későbbi, mint az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat, és a Bizottság következtetéseinek utólagos kifejtésére szorítkozik.

166 A Schneidernek mindenesetre, mint szokásosan jól tájékozott gazdasági szereplőnek, fel kellett volna tudnia mérni azokat a különböző francia, illetve közösségi versenyjogi kockázatokat, amelyek a felek nagy franciaországi ereje miatt az összefonódással járnak.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

167 Meg kell állapítani, hogy a Schneider állításai alapján nem tekinthető kellően bizonyítottnak a tisztességes magatartás hiányára alapított kifogás.

168 A Schneider nem tudott olyan súlyos, pontos és összevágó jelekre hivatkozni, amelyek alapján megállapítható lenne – amint azt a felperes a T-310/01. sz. keresetében előadta –, hogy a Bizottság jóval a Schneider által javasolt korrekciós intézkedések megbeszélése előtt meg kívánta tiltani az összefonódást olyan elvi okokból, amelyek eleve kizárják az összefonódás közös piaccal összeegyeztethetetlenségének bármilyen orvoslatát.

169 A jogvita előzményeinek előadása alapján nem zárható ki, hogy a Bizottság csak a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés megszövegezésének szakaszában tudta objektíven, az ügy teljes ismeretében értékelni az összefonódás különböző érintett nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatását, miután megvizsgálta és felhasználta a Schneider

és a Legrand által a válaszadásra rendelkezésre álló több hetes határidő végén előterjesztett információkat, amelyek széles körű és összetett mivoltát maga a felperes is kiemelte a T-310/01. sz. keresetében.

170 Emlékeztetni kell arra e tekintetben, hogy a kifogásközlésnek kifejezetten az a célja, hogy a vállalkozások megismerhessenek valamennyi ahhoz szükséges információt, hogy előadhassák a Bizottságnak – az érdekeltek által előterjesztet információk megvizsgálását követően – az összefonódás összeegyeztethetősége ellen emelt kifogásaival kapcsolatos álláspontjukat, lehetővé téve ezt követően, hogy a Bizottság az ügy teljes ismeretében végleges határozatot hozzon.

171 Azon tény, hogy a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés nem tartalmazta a kölcsönös támogatással kapcsolatos kifogás kifejtését, a Schneider védelemhez való jogának súlyos megsértése, ugyanakkor nem tűnik ki nyilvánvalóan az iratokból, hogy e jogellenesség szükségszerűen a Bizottság tisztességes magatartásának hiányából következne.

172 A versenyjogi ügyekért felelős biztosnak – a fenti 163. pontban idézett – sérelmezett nyilatkozata nem támasztja alá szükségszerűen a Schneider által kifejtett elemzést. Nem kizárt, hogy a biztos a kijelentő mód jelen idejének használatával egy általános szabályt kívánt kifejezni, amely nem csak ezen összefonódásra alkalmazandó, amely egyébként sem az egyetlen hivatkozott ügy a kifogásolt nyilatkozatban.

173 A szóban forgó nyilatkozat a jelen esetben tehát nem értelmezhető egyértelműen úgy, mint a Bizottság azon szándékának utólagos kifejezése, hogy a kezdetektől elvi akadályt állítson az összefonódás útjába.

174 E körülmények között nem tekinthető bizonyítottnak a Bizottságnak felrótt tisztességtelen magatartás.

175 El kell tehát utasítani a Schneider kifogásait.

A Schneider pártatlan hatóság általi meghallgatáshoz való jogának megsértéséről

– A felek érvei

176 A Schneider úgy érvel, hogy valamely közigazgatási szervnek az olyan határozatai, mint a Bizottságnak az összefonódások ellenőrzése terén hozott határozatai, amelyek nem képezhetik korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlására irányuló kereset tárgyát az Emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: egyezmény) 6. cikkének (1) bekezdésének értelmében, amely rendelkezés biztosítja a közigazgatás alanyainak a tisztességes eljáráshoz való jogát, kötelesek betartani e rendelkezést az ellenőrzésre vonatkozó közigazgatási eljárás szakaszától kezdődően.

177 Ugyanazon tisztviselők beosztása az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat és a szétválást elrendelő határozat előkészítésére ellentmond a pártatlanság e rendelkezésbe foglalt elvének.

178 Megkérdőjelezhető az összefonódás újbóli – a Schneider I. és a Schneider II. ítéletek kihirdetését követő – vizsgálatának tárgyilagos és semleges mivolta, mivel az ellenőrzési eljárás egésze alatt azonos, illetve legalább részben azonos csoportok irányították az összefonódás vizsgálatát.

179 A Bizottság azzal válaszol, hogy nem nyert megállapítást a pártatlanságra vonatkozó kötelezettségének megszegése, valamint hogy nem „bíróság” az egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése értelmében. E rendelkezés betartása egyébként teljes mértékben biztosított, tekintettel arra, hogy a vállalkozások kérhetik a közösségi bíróságtól a rendelet értelmében elfogadott határozatok megsemmisítését.

180 Amúgy semmilyen jogi vagy szakmai etikai szabállyal nem ellentétes az, hogy az összefonódás újbóli vizsgálatát tisztviselők olyan csoportjára bízzák, akik az eredeti ellenőrzésben részt vettek.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

181 A közigazgatási eljárás alanyainak az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott és az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésében megerősített azon jogát, hogy ügyüket független és pártatlan bíróság tárgyalja, az egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése biztosítja.

182 Mint a közösségi jogrendben védelemben részesített alapvető jogok szerves része, amelyeknek a Bizottság által – az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó eljárásokban – való tiszteletben tartását a közösségi bíróság biztosítja, a tisztességes eljáráshoz való jog nyilvánvalóan olyan jog, amelynek célja, hogy jogot ruházzon a közigazgatási eljárás alanyaira (az Elsőfokú Bíróság T-309/03. sz., Camós Grau kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1173. o.] 102. és 103. pontja).

183 Ugyanakkor amennyiben biztosított a pártatlan bírósághoz való jog, az egyezmény 6. cikkének (1) bekezdése nem tiltja a közigazgatási szervek előzetes beavatkozását, amely adott esetben nem felel meg minden szempontból a bíróságok előtti eljárásra alkalmazandó rendlelkezéseknek (lásd az EJEB 1981. június 23-i, Le Compte kontra Belgium ügyben hozott ítéletét [A. sorozat 43. szám, 51. §]).

184 A jelen esetben a Bizottság által a rendelet 8. cikkének (3) és (4) bekezdése értelmében hozott határozatok ellen az EK 230. cikk alapján indított megsemmisítés iránti kereset az egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében előírt biztosítékoknak megfelelő jogorvoslat.

185 Semmilyen jogszabály, illetve elv nem tiltja, hogy a Bizottság az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozatát megsemmisítő ítélet teljesítéseként ugyanazon tisztviselőkre bízza ezen összefonódás újbóli vizsgálatát.

186 Nem állítható a pártatlanságra vonatkozó kötelezettségből következő általános elvként, hogy a közigazgatási hatóság vagy bíróság köteles az ügyet egy másik hatóság, vagy ugyanazon hatóságnak egy más összetételű szerve elé utalni (lásd az EJEB 1971. július 16-i, Ringeisen kontra Ausztria ügyben hozott ítéletét [A. sorozat 13. szám, 97. §]).

187 Egy szakmai kamarai tanács fegyelmi részlegéről lévén szó, az Emberi Jogok Európai Bírósága úgy találta, hogy nem állapítható meg semmilyen jogos gyanúra alapot adó indok azon körülményeket illetően, hogy e részleg hét tagjából három részt vett a korábbi határozat – amelynek kidolgozásában részt vettek – megsemmisítése utáni visszautalást követő határozat meghozatalában (lásd az EJEB 1995. szeptember 26-i, Diennet kontra Franciaország ügyben hozott ítéletét [A. sorozat 325-A. szám, 38. §]).

188 Következésképpen azon tény, hogy az összefonódás ellenőrzésének különböző szakaszaival megbízott tisztviselők csoportja teljesen vagy részben azonos, nem minősül a magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály Bizottság általi kellően súlyos megsértésének.

189 E körülmények között a Schneider érvelése nem fogadható el.

A Bizottság a Schneider és Legrand szétválása feltételeinek és határidejének meghatározásakor tanúsított hajlíthatatlanságáról

– A felek érvei

190 A Schneider kifogásolja, hogy a Bizottság indokolatlan hajlíthatatlanságot tanúsított a Legrand leválasztásának feltételeit illetően. Azon tény, hogy a Bizottság megtagadta annak engedélyezését, hogy a Schneider megvizsgálja a Legrand-ban lévő eszközeinek az átruházását egyszerű leválasztás helyett, elbátortalanította az ipar területén tevékenykedő valamennyi piaci szereplőt, akik számára az ipari és kereskedelmi szinergiák következtében a Legrand eszközeinek értéke vitathatatlanul magasabb lett volna, mint azon pénzügyi befektetők számára, akiknek a Bizottság által előírt feltételek mellett egyedül állt módjában részt venni az eladási folyamatban.

191 Annak elvi elutasítása, hogy a Schneider megtarthassa vagy megvehesse a Legrand bizonyos eszközeit, megakadályozta a felperest abban, hogy olyan részesedést tudjon megtartani, amely lehetővé teszi számára a tervezett együttműködések egy részének megvalósítását, és csökkentette a lehetséges vásárlókkal szembeni alkuerejét.

192 Figyelembe kellett volna venni a leválasztás, átruházás vagy tőzsdére bevezetés, illetve a Legrand részvényei egy része megőrzésének, illetve a Legrand-nal, vagy a megszerzőjével szemben fennálló követelés ideiglenes megőrzésének lehetősége közötti választást a Bizottság egyéb követelményeire tekintettel.

193 A szétválásra előírt határidő meghosszabbítása ellenére a Bizottság részéről tanúsított folyamatos nyomás és módszeresen negatív hozzáállás arra kényszerítette a Schneidert, hogy ne szakítsa meg, illetve ne lassítsa a szétválás végrehajtását. E meghosszabbítás tulajdonképpen csupán látszólagos volt, mivel az nem érinti „a szétválási folyamat különböző szakaszainak a meghosszabbított határidőn belüli megvalósítását".

194 A Bizottság ezzel szemben úgy véli, hogy nagy rugalmasságról tett tanúbizonyságot. Míg a 2001. október 24-i kifogásközlés a szétválást a Legrand részvényeinek a Schneider részvényesei között – a részesedésük arányában – történő szétosztása révén irányozta elő, a szétválást elrendelő határozat az érintett kérésére lehetővé tette számára a leválasztás, átruházás, vagy tőzsdére bevezetés, illetve a Legrand részvényei egy része megőrzése, illetve aközötti választást, hogy a Legrand-nal, vagy a megszerzőjével szemben fennálló követelés ideiglenes megőrzésének előzetes jóváhagyását kéri a Bizottságtól.

195 Mivel a szétválást elrendelő határozat csupán az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat alkalmazása, a Schneider és a Legrand – ez utóbbi terjedelmét megóvó – szétválása nem tekinthető a hajlíthatatlanság jelének.

196 A pénzügyi vevőkkel kapcsolatos megoldást részesítette maga a Schneider is előnyben. Az ipari vevők egyébként sem fogadták volna el azt – a pénzügyi vevőktől kért árhoz képesti – többletárat, amit a Schneider tőlük megkövetelt.

197 A Schneider tanácsadó bankjának a javaslatára a Bizottság beleegyezett a szétválásra előírt határidő hat hónapról kilenc hónapra történő meghosszabbításába. A Bizottság további három hónap meghosszabbítást engedélyezett 2003. február 5-ig, fenntartva az esetleges újabb meghosszabbítás lehetőségét. Ráadásul a szétválást elrendelő határozat lehetővé tette e határidőnek a Schneider kérelmére történő meghosszabbítását különleges körülmények esetében.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

198 Amennyiben a szétválás fetételeit vitatja, a Schneider megkérdőjelezi a rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére tekintettel a szétválást elrendelő határozat tényleges jogszerűségét, amely határozatot az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat – amelynek az előbbi a végrehajtását szolgálta – jogellenességének következményeképpen (lásd a fenti 44. és 58. pontot), tehát a saját érdemeinek vizsgálata nélkül.

199 Amennyiben az összefonódást – mint a jelen esetben – már megvalósították, amikor a Bizottság megállapítja a közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét, a rendelet 8. cikkének (4) bekezdése feljogosítja az intézményt, hogy bármilyen olyan intézkedést hozzon, amely a hatékony verseny helyreállítására alkalmas lehet.

200 Anélkül, hogy határozni kellene arról, hogy e rendelkezés magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály-e, nem tekinthető bizonyítottnak, hogy a Bizottság nyilvánvalóan és súlyosan megsértette e rendelkezést, amikor előírta az összefonódásban részt vevő két fél – Legrand terjedelmének sérthetetlenségét megóvó – szétválását, és megtiltotta a Legrand tevékenységeinek a Schneider javára történő későbbi átengedését.

201 Figyelembe kell venni többek között a bejelentő vállalkozásoknak a kisfeszültségű elektromos berendezések – összefonódás által érintett – francia ágazati piacán fennálló vezető helyzetét, a közvetlen versenytársaikénál jelentősen nagyobb piaci részesedéseiket, a védjegyeik franciaországi hírnevét, valamit a két érintett közötti hagyományos versengés megszűntét.

202 A szétválás jogi feltételeit, amint az a szétválást elrendelő határozat 105. pontjából is kitűnik, a Schneider választhatja meg, amennyiben azok kizárják a felperesnek a Legrand tőkéjében való jelentős részesedését, és biztosítják a Legrand-csoport eladását a Legrand bizonyos tevékenységeinek külön leválasztása nélkül.

203 A Schneider nem bizonyította egyébként, hogy a szétválást elrendelő határozat végrehajtásának határideje nyilvánvalóan túl rövid lett volna. A megtámadott határozatban a Bizottság 3 hónappal meghosszabbította a 2001. október 21-i kifogásközlésben előírt hat hónapos határidőt.

204 A határozat (122) preambulumbekezdésében a Bizottság hajlandónak mutatkozott egyrészt arra, hogy további három hónap hosszabbítást engedélyez, amely időszak alatt a megbízott visszavonhatatlan és kizárólagos eladási megbízást kap, hogy a Schneider számára biztosítsa a potenciális vevőkkel vagy befektetőkkel folytatott tárgyalásokhoz szükséges mozgásteret, másrészt pedig, hogy kérésre meghosszabbítja e határidőket, amennyiben a Schneider vagy a megbízott bizonyítani tudják, hogy minden tőlük telhetőt megtettek e határidők betartása érdekében.

205 A ideiglenes intézkedésekről határozó bíró előtt a T-77/02. R. sz. ügyben 2002. április 23-án tartott tárgyalást követően a Bizottság 2002. április 26-án három hónap hosszabbítást engedélyezett a Schneider számára, 2003. február 5-re – azaz a

szétválást elrendelő határozat közlésétől számított egy évre – halasztva ezzel a szétválásra előírt határidő végét, a Schneider számára fenntartott azon jog sérelme nélkül, hogy különleges körülmények esetén további meghosszabbítást kérhessen.

206 Még ha elismerést is nyer, hogy általában egy Legrand méretű vállalkozás átruházása egy évnél is hosszabb időt vehet igénybe – amint azt a Schneidernek az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat 110. pontjában hivatkozott érvei sugallják –, a felperesnek kellett volna újabb hosszabbítást kérnie. Az iratokból azonban nem tűnik ki, hogy ez történt volna.

207 Amint az a Bizottság 2001. október 24-i kifogásközlésre 2001. november 7-én adott válaszából is kitűnik, a Schneider már a szétválást elrendelő határozat előtt kapcsolatba lépett a potenciális vevőkkel.

208 Végül, amint az a szétválást elrendelő határozat II. mellékletének 5. pontjából kitűnik, e határozat csupán a választott feltételeknek megfelelő, visszafordíthatatlan jogi aktus elfogadását írta elő, amely tényleges végrehajtásának ezen aktus elfogadását követő három hónapon belül kellett megtörténnie.

209 Nem tekinthető tehát elfogadottnak, hogy a Bizottság a Legrand leválasztását illetően olyan szétválási határidőt és feltételeket szabott volna a Schneider számára, amelyek az intézményre ruházott mérlegelési jogkör korlátainak nyilvánvaló és súlyos megsértését képezik.

210 Nem lehet tehát helyt adni a Schneider érvelésének.

Az összefonódásban részt vevő felek között kialakult feszültségek kihasználásáról

– A felek érvei

211 A Schneider úgy érvel, hogy a Bizottság táplálta az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot követően az összefonódásban részt vevő felek között kialakult feszültségeket, többek között azáltal, hogy nem tette lehetővé számára a szétválást elrendelő határozat elfogadásához vezető megbeszélések során a Legrand által előterjesztett bizonyítékok kellő időben történő megismerését.

212 A Bizottság ugyanilyen magatartást tanúsított a szétválást elrendelő határozatot követően is. A Bizottság arra indította a Legrand-t, hogy 2000 novemberében keresetet nyújtson be Franciaországban a Schneider ellen, majd a Schneider által előterjesztett újabb korrekciós intézkedések megfelelő mivoltát illető érvelését alávetette a Cour d'appel de Versailles fent hivatkozott ítéletében foglaltaknak.

213 A Bizottság azzal válaszol, hogy a Legrand hozzáállásának megváltozása inkább az összefonódásban részt vevő felek közötti esetleges érdekellentétből fakad.

214 A Schneider különösen nem hoz fel semmi konkrét bizonyítékot a Legrand által előterjesztett iratokhoz való hozzáférésének hiányát illetően. A szóban forgó iratok nem bizalmas változatainak 2002 januárjában történt kézhezvételét követően a Schneider nem terjesztett elő kérelmet a bizalmas változatukba való betekintést illetően.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

215 A Schneider állításai alapján nem tekinthető kellően bizonyítottnak azon jogalap, amely szerint a Bizottság kihasználta volna az összefonódásban részt vevő felek között kialakult feszültségeket.

216 Meg kell jegyezni többek között, hogy ellenkérelme 88. pontjában a Bizottság kifejtette – anélkül hogy a Schneider ezt cáfolná –, hogy 2002 januárjában megküldte a felperesnek a Legrand-nal kapcsolatos iratok nem bizalmas változatait, valamint egy listát, amely a nem hozzáférhető információk nem bizalmas összefoglalását tartalmazta. Az iratokból nem következik, hogy a Schneider kérelmet terjesztett volna elő ezen iratok bizalmas változatába való betekintés iránt.

217 Az ezt meghaladó részt tekintve sem a Bizottságnak a Legrand méretének megőrzését illetően a szétválást elrendelő határozatban kifejtett megfontolásai, sem a nemzeti bíróságok határozatainak a Schneider által javasolt jogorvoslatok értékelésekor történt figyelembevétele, sem a Bizottságnak bármely más, az összefonódás ellenőrzése keretében tanúsított magatartása sem minősíthető objektíven, egyértelműen olyan cselekedetnek, amelyet az összefonódásban részt vevő felek közötti kapcsolat megromlásához való hozzájárulás szándéka vezérelt.

218 A Schneider állításait tehát el kell utasítani.

Kizárólagos hatásköre korlátainak Bizottság általi megsértéséről

– A felek érvei

219 A Schneider úgy véli, hogy a Bizottság súlyosan és nyilvánvalóan megsértette a rendelet által elismert kizárólagos hatáskörét, amikor a felperes által az összefonódás újbóli vizsgálata során javasolt korrekciós intézkedések érvényességének értékelésekor átvette a Cour d'appel de Versailles 2002. november 29-én hozott ítéletének rendelkező részét, amely ítélet ideiglenes intézkedés iránti eljárás során határozott egy tisztán nemzeti szerződéses joggal kapcsolatos kérdésről.

220 A Bizottság úgy érvel, hogy nem mondott le a kizárólagos hatásköréről, és még kevésbé követett el kellően súlyos jogellenességet.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

221 A közösségi szintű összefonódások közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó határozathozatalhoz ráruházott ellenőrzési jogkörének gyakorlásakor a Bizottság nem vonatkoztathat el a bejelentő felek közötti megállapodásoktól, amennyiben azok rendelkezései megengedettek az alkalmazandó nemzeti jog értelmében.

222 A Schneider tévesen hivatkozik arra, hogy a Bizottság a korrekciós intézkedései értékelését illetően alávetette a hatásköre gyakorlását a Cour d'appel de Versailles fent hivatkozott ítélete rendelkező részének. E tekintetben nem a közösségi versenyjog

szabályainak a nemzeti joggal szembeni elsőbbsége vitatott, hanem azon következmények meghatározása, amelyeket az e magánjogi megállapodásra alkalmazandó nemzeti jog e megállapodáshoz fűz a közösségi joggal összhangban.

223 Nem tűnik tehát úgy, hogy a Bizottság kellően súlyosan megsértette volna a közösségi jogot, amikor a Schneider által a Legrand tevékenységeinek átruházására vonatkozóan előterjesztett javaslatok esetleges, és ennélfogva elfogadhatatlan jellegére következtetett abból a tényből, hogy azok ellentétesek egy – alapvetően a nemzeti jog hatálya alá tartozó – magánjogi megállapodással, amely az illetékes nemzeti bíróság megállapításai szerint e joggal összhangban az összefonódásban részt vevő felek között köttetett.

224 E körülmények között a Schneider érvelését nem lehet elfogadni.

A Schneider I. ítélet jóhiszemű végrehajtásának hiányáról

– A felek érvei

225 A felperes kiemeli, hogy a Schneider I. ítélet elutasította a Bizottságnak a francia ágazati piacokon kívüli többi piacra vonatkozó elemzését. A Bizottságnak tehát nem volt oka az összefonódás újbóli vizsgálatát az I. fázisban újrakezdeni, hiszen tudta, hogy a 2002. december 5-ét –az átruházási szerződés értelmében a Schneider számára a Legrand eladásától való elállási kikötésre történő hivatkozásra nyitva álló határidőt – követően a felperes elveszti a kára csökkentésére tett erőfeszítései előnyeit.

226 A Schneider logikusan külön kérte, hogy az ellenőrzési eljárás a Schneider I. ítélet kihirdetését követő napon az I. fázis hat hetes határideje alapján kezdődjön újra. E határidő lehetővé tette volna a Bizottság számára a Schneider I. ítélet jóhiszemű végrehajtását, lehetőséget nyújtva a felperesnek – adott esetben – megfelelő korrekciós intézkedések előterjesztésére.

227 A II. fázist megindító, 2002. december 4-i határozat egyébként számos nyilvánvaló értékelési hibát tartalmazott, és eltért a Schneider I. ítélet által felvázolt elemzési sémától. A szóban forgó piacok versenyre vonatkozó – a Bizottság által véglegesen elfogadott – elemzése azzal megegyező jellegű gondatlanságokat, hibákat és súlyos ellentmondásokat tartalmaz, mint amelyek az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat megsemmisítéséhez vezettek.

228 A Bizottság kizártnak találja, hogy az ellenőrzési eljárás I. fázisban történt újrakezdése a rosszhiszeműség jelének minősülhetne. A Schneider kérésére elfogadott megoldás tette volna egyedül lehetővé az összefonódást megengedő végleges határozat 2002. december 5. előtti elfogadását.

229 A Bizottság által a Schneider aktualizált adatai alapján elvégzett gazdasági elemzés minden tekintetben megfelel a Schneider I. ítéletben érdemben jóváhagyott elemzésnek, miután a Bizottság megfogalmazta világosabban a támogatási kifogást.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

230 A fent hivatkozott Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 48. pontjából következik, hogy – ellentétben a Schneider állításaival

– a Bizottság jogszerűen dönthetett amellett, hogy az összefonódás ellenőrzését az I. fázisban kezdi újra, azért, hogy levonhassa a következtetéseket a fent hivatkozott Schneider I. ítéletből, megtéve így minden szükséges óvintézkedést a Schneider védelemhez való joga esetleges megsértésének elkerülése végett.

231 Egyébként a felperes állításai nem elegendőek annak megállapításához, hogy a releváns francia ágazati piacok versenyre vonatkozó – a II. fázist megnyitó határozatban található – elemzése ugyanolyan hibákat tartalmaz, mint az összefonódás Franciaországon kívüli nemzeti ágazati piacokra gyakorolt hatásának az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található értékelése, amelyet a Schneider I. ítélet elutasított.

232 A Schneider I. ítéletben kifogásolt elemzési hibák nem befolyásolhatták az összefonódás francia ágazati piacokra gyakorolt hatásának értékelését, ez utóbbiak sajátosságai miatt.

233 A Schneider I. ítélet 413. és 415. pontjának együttes olvasatából következik, hogy nem lehet azon következtetést megcáfolni, amely szerint a javasolt ügylet olyan erőfölényt hozna létre vagy erősítene meg a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacain – ahol mindkét bejelentő fél amúgy is jelentős erővel bír –, amelynek következményeként a rendelet 2. cikke (3) bekezdésének értelmében a közös piacon vagy legalábbis annak jelentős részén a hatékony verseny jelentősen korlátozódna.

234 E tekintetben relevánsnak minősülnek az egyesüléssel létrejött jogalanynak az erőfölényre, illetve megerősített erőfölényes helyzetre utaló piacrészesedései, a kisfeszültségű elektromos berendezések magasabb nagykereskedelmi ára, a két korábban legfőbb versenytárs közötti hagyományos versengés megszűnte, valamint a két fél védjegyeinek hírneve.

235 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a közös piaccal való összeegyeztethetőséggel kapcsolatos komoly kétségek elegendőek ahhoz, hogy a Bizottság a II. fázis megnyitása mellett döntsön a rendelet 6. cikke (1) bekezdése c) pontjának megfelelően, míg e rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében az erőfölény létrehozásának, illetve megerősödésének bizonyítéka szükséges ahhoz, hogy a Bizottság megállapíthassa valamely összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét a 8. cikk (3) bekezdése alapján.

236 Nem tűnik tehát úgy, hogy az összefonódásból következően a továbbra is relevánsnak minősülő francia ágazati piacokon fennmaradó versenyjogi problémáknak a Schneider I. ítélet végrehajtása érdekében történő értékelésekor a Bizottság a mérlegelési jogköre korlátait nyilvánvalóan és súlyosan megsértve járt volna el.

237 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem adhat helyt a felperes érvelésének.

A védelemhez való jog megsértéséről

– A felek érvei

238 A Schneider úgy érvel, hogy a Bizottság az összefonódás újbóli vizsgálata során megsértette a védelemhez való jogát, amennyiben lehetetlen volt számára, hogy megismerje a Bizottság által végzett piaci tesztek eredményét, és megfelelően reagáljon az e tesztek által esetleg felvetett nehézségekre.

239 A Bizottság azzal válaszol, hogy az általa 2002 novemberében végzettekhez hasonló piaci vizsgálatok eredményeibe való betekintésre a feleknek nincs módja a II. fázist megnyitó határozattal lezáruló ellenőrzési fázis során, valamint hogy e betekintési jog nem következhet az érdekeltek védelemhez való jogának tiszteletben tartása elvéből.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

240 Míg a védelemhez való jogot tiszteletben kell tartani minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érintett vállalkozásoknak sérelmet okozhat, a szóban forgó piaci teszteket követően elfogadott, II. fázist megnyitó határozat nem minősül a Schneidernek sérelmet okozó aktusnak (a fent hivatkozott Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2006. január 31-én hozott végzés 76. pontja, amelyet megerősített a fent hivatkozott Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 72. pontja), amelynek a jogszerűsége e jogok tiszteletben tartásától függ.

241 A Bizottság tehát nem sérthetett kellően súlyosan meg magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabályt azzal, hogy az összefonódás ellenőrzésének a Schneider I. és a Schneider II. ítéletek kihirdetését követően újraindított I. fázisa során nem közölte a Schneiderrel a piaci tesztek eredményét.

242 A Schneider állításait tehát el kell utasítani.

A Schneider által 2002 novemberében javasolt korrekciós intézkedések hibásan, tisztességtelenül és megkülönböztető módon történt elemzéséről

– A felek érvei

243 A Schneider kifogásolja, hogy a Bizottság az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban komoly kétségek fennállását állapította meg a rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, ahelyett, hogy a 2. cikk (3) bekezdésében az erőfölény létrehozását, illetve megerősödését illetően meghatározott kritériumot alkalmazta volna, amelyre a 8. cikk (3) bekezdése értelmében az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatnak alapulnia kell.

244 A Schneider azt is kifogásolja, hogy a Bizottság nem találta elegendőnek a 2002 novemberi korrekciós intézkedéseit, pedig azok megszüntették volna a Schneider és a Legrand tevékenységei közötti átfedéseket az érintett piacokon azáltal, hogy a független és működő vállalkozásokat egyetlen vevőre ruházta volna át, termékek és védjegyek széles skáláját kínálta volna, valamint a forgalmazáshoz való könnyített hozzáférést, és a Schneider magatartási jellegű kötelezettségvállalásainak köszönhetően a Schneider részéről kizárta volna a támogatás minden kockázatát, és a potenciális vevők listáját azon ipari vevőkre korlátozta volna, akik képesek a megszerzett jogalanyt fejleszteni.

245 A Schneider strukturális kötelezettségvállalásait olyan magatartási jellegű kötelezettségvállalások egészítették ki, amelyeket más összefonódási ügyekben elfogadott a Bizottság, és amelyek megkönnyítették a forgalmazáshoz való hozzáférést, és kizárták a támogatás kockázatát.

246 A Bizottság lényegében úgy érvel, hogy azt állapította meg, hogy a Schneider korrekciós intézkedései nem tették lehetővé a kisfeszültségű elektromos berendezések

francia piacán felmerülő valamennyi versenyjogi probléma kiküszöbölését, és a Cour d'appel de Versailles ítéletéből fakadó jogbizonytalanságon túl számos problémát vetnek fel az átruházható jogalanyok működőképességével, függetlenségével és a hatékony verseny helyreállítására való alkalmasságával kapcsolatban. A Bizottság e korrekciós intézkedéseknek az érintett piacokra gyakorolt hatását a piacrészesedésekre, az átfedések megszüntetésére, az átruházandó védjegyek erejére, valamint a Schneider/Legrand-nak a nagykereskedőkkel szembeni alkuerejére tekintettel értékelte.

247 Azon tényen felül, hogy minden egyes összefonódási ügy sajátos versenyjogi problémákat vet fel, a javasolt magatartási jellegű intézkedéseknek csak igen korlátozott hatása lett volna, és a végrehajtásuk ellenőrzése jelentős nehézségekbe ütközött volna, figyelembe véve azon termékek és forgalmazók igen jelentős számát, amelyekre e kötelezettségvállalások alkalmazandóak lettek volna.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

248 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy – amint az a fent hivatkozott Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 48. pontjából kitűnik – a Schneider I. ítélet kihirdetését követően a Bizottság jogszerűen kezdhette újra az összefonódás ellenőrzését az I. fázisban.

249 Amint úgy határozott, hogy az összefonódás ellenőrzését e szakaszban kezdi újra, a Bizottságnak – tekintettel az összefonódás ellenőrzése II. fázisát megnyitó 2002. december 4-i határozatra – az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatos komoly kétségek fennállására vonatkozó feltételt kellett alkalmaznia a rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében.

250 A Schneider tehát tévesen kifogásolja, hogy a Bizottság nem az erőfölény létrehozásának, illetve megerősödésének a rendelet 2. cikke (3) bekezdése szerinti kritériumát alkalmazta, amelyre a Bizottságnak a 8. cikk (3) bekezdése értelmében az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatát alapítania kell.

251 A Schneider korrekciós intézkedéseinek a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacain a Bizottság által meghatározott versenyjogi problémák megoldására való alkalmasságát illetően nyilvánvaló, hogy a Schneider által a Legrand tevékenységeinek átruházására vonatkozóan előterjesztett javaslatok az ajánlott korrekciós intézkedések szerkezetének központi elemét képezték.

252 Következésképpen az a tény, hogy a Cour d'appel de Versailles elrendelte a Schneider azon leválasztási javaslatainak visszavonását, amelyek a Legrand eszközeire vonatkoznak, és amelyeket ez utóbbi nem hagyott jóvá, hozzájárult a Bizottság azon kétségeinek alátámasztásához, amelyeket ez utóbbi továbbra is fenntartott az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően.

253 Továbbá, különös tekintettel a Schneider/Legrand csoport franciaországi erejére, amely a csoportnak a kisfeszültségű elektromosság elosztásához kapcsolódó kiegészítő termékek különböző szegmenseiben való erős jelenlétéből, az összefonódásban részt vevő felek közötti hagyományos versengés megszűntéből, valamint az érdekeltek védjegyeinek hírnevéből következik, nem tűnik úgy, hogy a Bizottság súlyosan és nyilvánvalóan megsértette volna a mérlegelési jogkörét, amikor úgy találta, hogy a Schneider korrekciós intézkedései nem elegendőek az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illető valamennyi komoly kétség eloszlatására.

254 Nem bizonyított tehát, hogy az a tény, miszerint a Bizottság nem ismerte el ezen intézkedéseknek az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően fennálló komoly kétségeinek eloszlatására vonatkozó alkalmasságát, abból ered, hogy – amint azt a Schneider állítja – a Bizottság ezen intézkedéseket hibásan, tisztességtelenül és megkülönböztető módon elemezte.

255 Ennélfogva a Schneider állításait e tekintetben el kell utasítani.

256 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Bizottság által az összefonódás ellenőrzése során tanúsított magatartások összességével kapcsolatos jogalapok nem támasztják alá magánszemélyek számára jogosultságot keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértését.

257 E körülmények között nem tudható be ezen általános magatartás miatt a Bizottságnak sem azon kár súlyosbodása, amelyet a Schneider – állítása szerint – a közösségi jognak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található kellően súlyos megsértése miatt szenvedett el, sem a szétválási eljárás során, illetve a francia bíróságok előtt felmerült költségek nem tudhatóak be.

258 Következésképpen csak azon körülmény, hogy a Schneidernek nem volt lehetősége a 2001. augusztus 3-i kifogásközlés és az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat közötti eltérés miatt olyan korrekciós intézkedéseket előterjeszteni, amelyek alkalmasak lettek volna a releváns francia ágazati piacokon az ő és a Legrand piaci helyzete között fennálló támogatási helyzet által felvetett probléma megoldására, keletkeztet kártérítési jogot az e vétkes magatartás miatt a felperes által elszenvedett károk tekintetében.

259 Az Elsőfokú Bíróságnak ennélfogva meg kell vizsgálnia, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat hibája, amely olyan jogsértés, amely megalapozza a Közösség szerződésen kívüli felelősségét, az e címen hivatkozott kárral kellően közvetlen okozati összefüggésben állónak tekinthető-e.

A közösségi jognak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található kellően súlyos megsértése és az e címen hivatkozott kár közötti állítólagos okozati összefüggésről

A Legrand – Schneider tulajdonában álló – eszközei értékének csökkenéséről

260 A kár, amelyre a Schneider elsődlegesen hivatkozik, azon pénzügyi veszteségből következik, amelyet a felperes azért szenvedett el, mert kénytelen volt a Legrand eszközeit alacsonyabb áron eladni, mint amennyiért azokat szerezte.

261 Az összeegyeztethetetlenséget kimondó, jogellenes határozat végrehajtását szolgáló, így szintén jogellenes, szétválást elrendelő határozat – megtiltva bizonyos eszközök külön történő átruházását –határidőt írt elő a Schneider számára a Legrand eszközeinek átruházására.

262 Következésképpen amennyiben a Bizottság által egy jogalap nélküli határozatban előírt határidőn belül a Schneider nem tudta veszteség nélkül átruházni az eszközöket, amelyektől köteles volt megválni, az említett eszközök értékének a megszerzésük és az előírt átruházásuk időpontja közötti csökkenése miatt, meg kell állapítani,

hogy e veszteségek közvetlenül a jogellenes határozat végrehajtására vonatkozó kötelezettségéből következtek, függetlenül attól, hogy a szóban forgó eszközök milyen okokból vesztettek értékükből az adott időszakban.

263 Azonban valamely közösségi intézmény vétkes magatartásának betudható kár meghatározásakor a felelősséget kiváltó kötelezettségszegés hatásait kell figyelembe venni, nem pedig azon aktusét, amelybe illeszkedik, feltéve, hogy az intézménynek ugyanolyan hatású aktust lehetett, illetve kellett volna elfogadnia a jogszabály megsértése nélkül.

264 Az okozati összefüggés vizsgálata tehát nem indulhat ki abból a hibás premisszából, miszerint a jogellenes aktus hiányában az intézmény tartózkodott volna a cselekvéstől, vagy az említettel ellentétes aktust hozott volna, ami szintén jogellenes magatartás lehetne a részéről, hanem a vétkes magatartással az érintett harmadik fél számára okozott helyzetet kell összehasonlítania azzal a helyzettel, amely akkor alakult volna ki, ha az intézmény jogszerűen jár el.

265 Amennyiben a kártérítés iránti kérelem alapjául szolgáló vétkes magatartás a kért engedélyt, vagy más kedvező intézkedést megtagadó határozatba illeszkedik, a hiba hatásainak, illetve a tényleges helyzet és a rekonstruált jogi helyzet közötti összehasonlítás elemzése céljából nem feltételezhető, hogy a megállapított hiba hiányában a kérelmező szükségszerűen megkapta volna a kért engedélyt vagy más kedvező határozatot.

266 Hasonlóképpen abban az esetben, ha a védelemhez való jog megsértése olyan határozatot érint, amely a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja vállalkozások

összefonódását, nem lehet arra következtetni, hogy a jogsértés hiányában a bejelentett összefonódást kifejezetten vagy közvetve összeegyeztethetőnek nyilvánították volna, hanem azt kell értékelni, hogy a megállapított hiba milyen hatást gyakorolhatott a határozat értelmére.

267 Így a jelen esetben a Közösségnek felróható kár nem az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat által létrehozott helyzet és az összefonódás kifejezett vagy közvetett engedélyezése által létrehozott helyzet összehasonlításából következik, kivéve abban az esetben, ha a közösségi bíróság meg tudja állapítani, hogy a Bizottság a jogi kötelezettségeinek elismert megsértése közvetlen és egyértelmű következményeként nyilvánította összeegyeztethetetlennek az összefonódást.

268 A megállapított mulasztás és az állítólagos kár közötti megfelelő okozati összefüggés meglétéről történő állásfoglaláshoz tehát a Schneider I. ítéletben meghatározott hibának az összefonódás ellenőrzésének folytatására gyakorolt hatását kell értékelni.

269 E tekintetben míg a Schneider I. ítéletből kitűnik, hogy a Schneider védelemhez való jogának kellően súlyos megsértése jogellenessé tette az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatot, az nem következik azonban, hogy e jogsértés hiányában az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek kellett volna nyilvánítani.

270 A Schneider I. ítélet megállapította a 465. pontjában, hogy az EK 233. cikk értelmében az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat e jogellenesség miatti megsemmisítéséhez kapcsolódó végrehajtási intézkedések címén (lásd a Schneider I. ítélet 462463. pontját) a Bizottságnak biztosítania kell a Schneider számára a lehetőséget, hogy megfelelően védekezhessen a Bizottság által a kisfeszültségű elektromos berendezések összefonódás által érintett francia ágazati piacait illetően felhozott kifogásokkal szemben, és adott esetben azokra megfelelő korrekciós intézkedéseket javasolhasson, hogy esetleg az összefonódás újbóli vizsgálatát követően az összefonódást összeegyeztethetőnek nyilvánító határozatot kaphasson.

271 Amint azt válaszában a Schneider maga is elismerte, az összefonódásnak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban meghatározott francia ágazati piacokra gyakorolt hatására vonatkozó gazdasági elemzést nem érvénytelenítette a Schneider I. ítélet.

272 A Schneider I. ítélet végrehajtására hozott intézkedések címén a Bizottságnak tehát újra kellett kezdenie az összefonódás ellenőrzését, nem zárva ki annak lehetőségét, hogy az összefonódás a közös piaccal összeegyeztethető lehet, és e célból meg kellett hallgatnia a felperest a kölcsönös támogatásra vonatkozó kifogással kapcsolatban, és figyelembe kellett vennie az érintett francia ágazati piacokon meglévő egymást támogató helyzetükből fakadó összeegyeztethetőségi problémák megoldására a Schneider és a Legrand által esetleg előterjesztett korrekciós intézkedéseket.

273 A Bizottságnak tehát nem volt semmilyen eljárási kötelezettsége arra, hogy a Schneider I. ítélet végrehajtásának keretében az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítsa.

274 El kell tehát utasítani a felperesnek a tárgyaláson kifejtett azon érvelését, amely szerint fennáll a bejelentett összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségének vélelme.

275 A közösségi ítélkezési gyakorlat szerint a rendelet nem állít fel vélelmet a bejelentett összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, és a Bizottság feladata minden egyes esetben, hogy ezen összeegyeztethetőségről világos véleményt formáljon, és határozatot hozzon (az Elsőfokú Bíróság T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5575. o.] 61. pontja).

276 Az összefonódás hallgatólagosan a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekintendő, amennyiben – többek között – a Bizottság nem hozott határozatot a II. fázis megnyitásáról a rendelet 10. cikke (1) bekezdésében meghatározott egy hónapos határidőn belül, illetve nem határozott az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről a 10. cikk (3) bekezdésében meghatározott négy hónapos határidőn belül.

277 Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy e feltételezések egyike sem igazolódott be a jelen esetben, mivel a Bizottság az összefonódás összeegyeztethetőségével kapcsolatos ellenőrzési eljárás mindkét fázisát megfelelő határidőn belül lezárta a rendelet vonatkozó rendelkezéseiben meghatározott aktusok elfogadásával.

278 Ennélfogva az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat hibája nem fosztotta meg a Schneidert az összefonódás összeegyeztethetőségét – kifejezetten vagy közvetetten – kimondó határozathoz való jogától oly módon, hogy megalapozottan lehetne az e jogtól történt megfosztás – különösen a Legrand eszközeinek átruházását illető kötelezettségből fakadó – pénzügyi következményeit a Közösségnek felróható kárnak tekinteni.

279 Ennélfogva a Schneider nem állíthatja megalapozottan, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat hibája miatt a Legrand 2001. október 10-én a Schneider tulajdonában álló eszközei értékcsökkenésének teljes összegével – azaz 2,483 és 3,326 milliárd euró közötti összeggel – megegyező kárt szenvedett, mivel nincsen kellően közvetlen okozati összefüggés e kár és a Közösség felelősségét megalapozó jogsértés között.

280 Az összefonódás összeegyeztethetőségének elismerésre való jogosultság hiányában a felperesnek azonban komoly esélye lehetett volna egy kedvező határozatra, amely esélytől való megfosztása egyértelmű és megtérítendő kárt jelent.

281 Nem zárható ki, hogy a kölcsönös támogatásra vonatkozó kifogással kapcsolatos észrevételeivel, illetve a tervezett összefonódás versenyellenes hatását e kifogás tekintetében csökkentő vagy megszüntető leválasztási javaslataival a felperes arra kényszeríthette volna a Bizottságot, hogy az összefonódást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítsa, ellenkező esetben mérlegelési hibát követve el.

282 Ugyanakkor, amint azt egyébként a Schneider által az állítólagos kár meghatározását illetően előterjesztett szakértői vélemény is kifejti, nehéz meghatározni az összefonódás közös piaccal összeegyeztethetővé tételéhez, illetve az összefonódás megvalósítása Bizottság általi jóváhagyásához szükséges leválasztások jellegét és összegét. Még nehezebb az említett korrekciós intézkedésekkel járó átruházásoknak és ügyleteknek a felperes vállalkozás tulajdonában álló eszközök teljes értékére gyakorolt hatását meghatározni.

283 Következésképpen egy esetleges összeegyeztethetőséget kimondó határozattal szükségszerűen járó gazdasági paraméterek változásainak értékelése túlságosan bizonytalan ahhoz, hogy megfelelő összehasonlítás tárgyát képezhesse az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat eredményeként létrejött helyzettel. Azt feltételezve, hogy a Schneider az összeegyeztethetőséget kimondó határozat tényleges lehetőségét vesztette el, e lehetőség megállapítása túlságosan esetleges paraméterekhez kötődik ahhoz, hogy meggyőzően számszerűsíthető legyen.

284 Meg kell jegyezni e tekintetben egyrészt, hogy a Legrand eszközeinek átruházása belső jogi okokból megvalósíthatatlannak bizonyulhatott volna, másrészt pedig, hogy lehetetlen megállapítani, hogy a Schneider eszközeinek a Legrand helyzetére vonatkozó támogatási hatást megfelelő mértékben csökkentő átruházása nem szüntette volna meg a felperes vállalkozásnak az összefonódáshoz fűződő minden érdekét.

285 Következésképpen a Schneider által a Legrand eszközeinek megtartására vonatkozó komoly esély elvesztése okán elszenvedett kár nem téríthető meg.

286 Meg kell állapítani, hogy nem áll fenn kellően szoros okozati összefüggés az elkövetett jogsértés és az összefonódást esetleg összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat lehetőségétől való megfosztás között ahhoz, hogy a Közösség felelőssége megállapítható legyen a Schneidert a Legrand eszközeinek átruházása tekintetében terhelő kötelezettség okán, valamint következésképpen ahhoz, hogy ezen eszközök Schneider általi megszerzésük és az átruházásuk között elszenvedett értékcsökkenésének teljes összege a Közösségnek felróható kárnak minősülhessen.

287 Ugyanezen okokból a Schneider nem állíthatja megalapozottan, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó, jogellenes határozat lehetetlenné tette számára, hogy megvalósítsa az összefonódás következtében remélt együttműködéseket, és következésképpen megsemmisítette az ipari stratégiáját, illetve hogy a felperes arculatára gyakorolt igen kedvezőtlen hatás okán kárt okozott a hírnevének.

288 Azonban az elkövetett jogsértés és a felperes által elszenvedett kétféle kár között kellően szoros okozati összefüggés áll fenn ahhoz, hogy kártérítéshez való jogot keletkeztessen. Az első az összefonódásnak az Elsőfokú Bíróság 2002. október 22-én kihirdetett megsemmisítési ítéleteit követő újbóli ellenőrzésében való részvétel kapcsán a felperesnél felmerült költségeknek felel meg. A második pedig azon árcsökkenésnek felel meg, amelybe a Schneider kénytelen volt beleegyezni a Legrand eszközeinek megszerzőjével szemben az átruházás tényleges hatályba lépésének olyan időpontig történő késleltetéséért cserébe, hogy a közösségi bíróság előtt akkor folyamatban lévő eljárások ne váljanak tárgytalanná a lezárulásuk előtt.

A Schneider részéről felmerült tiszteletdíjakról, adminisztratív költségekről és bírósági eljárási költségekről

289 A Schneidernek az ad hoc megbízott tiszteletdíjával kapcsolatos költségeit illetően meg kell jegyezni, hogy az ilyen megbízott kinevezésének jogalapját a rendelet 7. cikkének rendelkezései képezik, amely arra kötelezi a vállalkozást, amely – mint a jelen esetben is – egy OPE révén azelőtt vált a rendelet 7. cikke (3) bekezdésének eltérést engedélyező rendelkezései értelmében egy másik vállalkozás eszközeinek tulajdonosává, hogy a Bizottság a bejelentett összefonódás összeegyeztethetőségéről határozott volna, hogy az ezen OPE révén megszerzett értékpapírokhoz kapcsolódó szavazati jogokat csak a Bizottság által a rendelet 7. cikke (4) bekezdése alapján adott engedéllyel gyakorolhatja.

290 E rendelkezés értelmében a Bizottság 2001. december 4-én megengedte a Schneidernek – ez utóbbi kérésére –, hogy a Legrand-ban való részesedéséhez kapcsolódó szavazati jogokat a Schneider által megnevezett megbízott útján és a Bizottság által jóváhagyott megbízási szerződésben meghatározott feltételek szerint gyakorolja.

291 A Schneider tehát nem támasztotta alá a keresete 149. pontjában kifejtett azon állítását, mely szerint a megbízott közbelépését az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat elfogadása tette szükségessé, sem a válasza 252. pontjában kifejtett azon állítását, mely szerint ha az összefonódást nem tiltotta volna hibásan meg a Bizottság 2001. október 10-én, a Schneidernek nem lett volna megbízottra szüksége szavazati jogainak gyakorlásához a Legrand 2001. decemberi közgyűlésén, mivel abban az időpontban már közvetlenül gyakorolt volna kizárólagos irányítást.

292 Amint az már megállapításra került, az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat megsemmisítése nem járt automatikusan az összefonódás közös piaccal való

összeegyeztethetőségének megállapításával, mivel a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacain továbbra is fennmaradtak az összefonódásból következő versenyjogi problémák.

293 A szétválásnak a Bizottság által szabott feltételek szerint történő végrehajtása céljából felmerült jogi, banki és adó-tanácsadói, illetve egyéb adminisztratív költségek szintén nem minősülhetnek a Bizottság által az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat elfogadásával elkövetett jogsértés következményének.

294 Egyrészt az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat jogellenessége, és következésképpen a szétválást elrendelő határozat jogellenessége – amint az már megállapításra került – nem jelenti sem azt, hogy az összefonódást összeegyeztethetőnek kellett volna tekinteni, sem pedig azt, hogy a vállalkozások fenntarthatják az egyesüléssel létrejött jogalanyt. Nem feltételezhető tehát, hogy a Schneider részéről az eszközök szétválasztásának megvalósítása végett felmerült adminisztratív költségeket nem kellett volna a felperesnek viselnie, amennyiben az intézmény jogszerű határozatot hozott volna.

295 Másrészt amennyiben a Schneider arra hivatkozik, hogy a szokásosnál nagyobb költségei merültek fel a szétválást elrendelő határozatban előírt hibás szétválási feltételek, illetve a Bizottság által e tekintetben tanúsított hajlíthatatlanság miatt, az állítólagos kár e része nem a védelemhez való jognak a Schneider I. ítéletben megállapított megsértéséhez kapcsolódik, hanem olyan önálló jogalapokhoz, amelyeket a jelen ítélet nem fogadott el kellően súlyos jogsértések miatti kártérítési jogot keletkeztető jogalapokként.

296 A Legrand által indított nemzeti bírósági eljárásokkal kapcsolatosan felmerült költségeket illetően elegendő megállapítani, hogy a felperes maga is úgy találta, hogy azokat nem a jogellenes, összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat, hanem a

Bizottságnak az összefonódásban részt vevő felek közötti feszültségek kihasználásában megnyilvánuló hozzáállása okozta, amely jogalapot a jelen ítélet nem fogadta el a Közösség felelőssége megállapításának alapjaként.

297 A közösségi bíróság előtti bírósági felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségeket úgy kell tekintetni, hogy azokat a költségekről hozott határozatok fedezik az ilyen jellegű költségekre az ügyet lezáró határozatokban alkalmazandó különleges eljárási szabályok, illetve a költségek összegének vitatása esetére meghatározott különleges eljárások értelmében (lásd a jelen esetben a fent hivatkozott, T-310/01. DEP. sz. és T-77/02. DEP. sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2004. október 29-én hozott végzéseket). Ezen eljárások kizárólag a Közösség szerződésen kívüli felelősségét vitató kereset keretében felmerült költségekkel azonos, illetve azonos célú költségek követelésére irányulnak, beleértve az azon személyek részéről felmerült költségeket, akiknek perveszteségként viselniük kellett a költségeket, mint a Schneidernek a T-48/03. sz. és a C-188/06. P. sz. ügyekben.

298 Végül az összefonódás ellenőrzésének a Schneider I. és Schneider II. ítéletek miatt szükségessé vált újbóli eljárásában való részvétellel kapcsolatban a Schneider részéről felmerült különböző tanácsadási díjakat, tiszteletdíjakat és adminisztratív költségeket illetően el kell ismerni, hogy azok az intézmény vétkes magatartásával közvetlen és egyértelmű okozati összefüggésben állnak.

299 Mivel a Bizottság nem fejtette ki a 2001. augusztus 3-i kifogásközlésben az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat alapjául szolgáló versenyjogi problémát, a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy kifejtse az azzal kapcsolatos észrevételeit, illetve megfelelő ellenintézkedéseket javasoljon; e körülmény indokolta a szóban forgó határozat megsemmisítését. e megsemmisítés kötelezővé tette az eljárás újrakezdését, aminek pontosan az volt a célja, hogy biztosítsa a felperes számára a vitatott kifogással kapcsolatos meghallgatáshoz való jogot, illetve annak lehetőségét, hogy

adott esetben az összefonódás ezzel kapcsolatos hatásainak orvoslását szolgáló intézkedéseket javasolhasson, míg ennek lehetőségét még azelőtt kellett volna biztosítani számára, hogy a Bizottság az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről határozott.

300 A felperesnek a Schneider I. és a Schneider II. ítéleteket követően újrakezdett, ellenőrzésre vonatkozó közigazgatási eljárásban való részvételével kapcsolatos költségei nem merültek volna fel, ha a Bizottság eleve olyan határozatot hozott volna, amely tiszteletben tartja a védelemhez való jogot, és amelyet ezen okból nem semmisített volna meg az Elsőfokú Bíróság, és amely véglegesen lezárhatta volna az ellenőrzési eljárást, az összefonódást összeegyeztethetővé vagy összeegyeztethetetlenné nyilvánítva.

301 Amennyiben a támogatási kifogás kifejtésre került volna a 2001. augusztus 3-i kifogásközlésben, a Schneidernek nyilatkoznia kellett volna azzal kapcsolatban, és adott esetben megfelelő korrekciós intézkedéseket előterjesztenie azt megelőzően, hogy a Bizottság az összefonódás összeegyeztethetőségéről határoz, amint erre e határozat megsemmisítését, és az összefonódás ellenőrzésének azt követő újrakezdését követően lehetősége nyílott. Azonban nehezen vitatható, hogy a tizenkét hónapja felfüggesztett közigazgatási eljárás új jogalapokon történő újraindítása a szabályozó intézmény tárgyalófele számára szükségszerűen összehasonlíthatatlanul nagyobb költségekkel jár, mint az ugyanezen kifogásra adott válasz járt volna az eredeti ellenőrzési eljárás során, mivel a vállalkozás és tanácsadói akkor már megbeszéléseken és találkozókon vettek részt a Bizottság illetékes szolgálataival.

302 Ennélfogva a Schneidernek az összefonódás ellenőrzésére vonatkozó, a Schneider I. és a Schneider II. ítéleteket követően újrakezdett eljárásban való részvételével kapcsolatos költségei kellő okozati összefüggésben állnak az intézmény vétkes magatartásával ahhoz, hogy kártérítési jogot keletkeztessenek.

A Legrand eszközei árának az átruházás tényleges hatályba lépésének késleltetéséért cserébe a Wendel-KKR számára nyújtott csökkentéséről

303 Az Elsőfokú Bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található jogellenesség következménye volt-e a Legrand – Schneider tulajdonában álló – eszközei értékének a Wendel-KKR-rel kötött átruházási szerződésben történt csökkenése.

304 Nyilvánvaló, hogy a Legrand átruházására irányuló tárgyalások megkezdése és a Schneider és Wendel-KKR közötti átruházási szerződés 2002. július 26-án történt megkötése közvetlenül a 2001. október 10-i összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatból fakadtak, amely – bár jogellenes volt –, valamennyi joghatását kifejtette a 2002. október 22-én kihirdetett Schneider I. ítéletben történt megsemmisítéséig.

305 A Schneider e határozat miatt kénytelen volt tárgyalásokat kezdeni és szerződést kötni a Wendel-KKR-rel a Legrand-ban fennálló eszközeinek átruházásával kapcsolatban, még azelőtt, hogy a Bíróság kihirdette volna az e határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresete tárgyában hozott ítéletét, amennyiben nem kívánta magát kitenni egy elutasító ítélet esetén annak, hogy az érdekei védelme szempontjából kedvezőtlenebb feltételek mellett kelljen átruházási tárgyalásokat folytatnia és átruházási szerződést kötnie igen rövid határidőn belül, tekintetbe véve, hogy a szétválásra előírt határidő 2003. február 5-ben került megállapításra, és bizonytalan volt, hogy a Bizottság engedélyezni-e e határidő újbóli meghosszabbítását.

306 Ennélfogva a Schneider az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat miatt kénytelen volt a 2002. július 26-án kötött átruházási szerződésben meghatározni a Legrand vételárát és biztosítani ezen átruházás tényleges végrehajtása felfüggesztésének lehetőségét 2002. december 10-ig.

307 Ezen időpont időben kellően távoli a Schneider I. ítélet – gyorsított eljárást követően várható – kihirdetésének várható időpontjától ahhoz, hogy lehetővé tegye a Schneider számára a megsemmisítés iránti keresete elutasítása esetén a vitatott határozat jogszerűségéről való meggyőződést, illetve az ellenkező esetben, egy utólagos megsemmisítés esetében annak a lehetőségnek a biztosítását, hogy a Bizottság újból vizsgálja az összefonódást, és a Schneider új korrekciós intézkedéseket terjeszthet elő az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó jogszerű, végleges határozat reményében.

308 Tehát az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található két – a Schneider számára nyilvánvalónak tűnő – jogsértés miatt, illetve mivel jogosan az összefonódás összeegyeztethetőségére vonatkozó jogszerű határozat elérésére törekedett, a Schneider egyfelől kénytelen volt tárgyalásokba bocsátkozni és 2002. július 26-án megkötni a Legrand-ra vonatkozó átruházási szerződést, másfelől pedig elhalasztani ezen átruházás tényleges megvalósulásának időpontját 2002. december 10-ig.

309 Egyébként az iratokból nem tűnik ki, hogy az átruházási szerződés aláírására sor kerülhetett volna 2002. július 26-nál korábbi időpontban, még abban az esetben sem, ha a Schneider számára nem tűnt volna úgy, hogy a vitatott határozatban nyilvánvaló jogsértések találhatóak, amelyek szankcionálását a felperes az Elsőfokú Bíróságtól kérte.

310 Figyelembe kell venni 2001. október 10-től kezdődően egy Legrand méretű vállalkozás eszközei átruházásának alapjául szolgáló összetett pénzügyi mechanizmusok megtervezéséhez és megvalósításához szükséges – nem csökkenthető – határidőt, amint azt a Schneidernek a kezdeti hat hónapos szétválási határidő Bizottság általi meghosszabbítására irányuló erőfeszítései is mutatják.

311 Mivel az összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó jogszerű határozatra való jogos törekvés következtében a Schneider kénytelen volt

a Legrand átruházásának tényleges megvalósítását későbbre halasztani, a Wendel-KKR-rel kötött szerződésben szükségszerűen bele kellett, hogy egyezzen a Legrand vételi árának ahhoz képesti csökkenésébe, amely árat az érdekelt abban az esetben kaphatott volna, ha az átruházásra a kezdetektől fogva két nyilvánvaló jogellenességet tartalmazó, összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat hiányában kerül sor.

312 El kell ismerni, hogy a Legrand eszközei tényleges átruházásának 2002. december 10-re történő halasztása azzal járt, hogy a Wendel-KKR megkapta a Legrand eszközeinek esetleges értékcsökkenésével járó kockázat ellenértékét, amely kockázatnak e halasztásba való beleegyezéssel kitette magát, az ipari értékpapírok árfolyamának az átruházási szerződés aláírásának időpontja és az átruházás tényleges megvalósításának az aláíró felek által megállapított végső határideje közötti esetleges kedvezőtlen alakulása miatt.

313 Meg kell jegyezni e tekintetben, hogy a keresetlevél 29. mellékletében előterjesztett szakértői vélemény pontosan a Schneider azon lehetőségének elvesztésére hivatkozik, amely szerint ez utóbbi nem választhatta meg a Legrand eladásának időpontját.

314 A vételár csökkentésének formájában megvalósuló ellenszolgáltatás függetlennek tűnik az átruházási szerződésben szereplő bánatpénztől, amely a Schneider által a szerződéstől való elállása esetén fizetendő összegnek felel meg.

315 E körülmények között a védelemhez való jogoknak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban történt megsértését úgy kell tekinteni, mint amely kellően közvetlenül kapcsolódik az átruházási szerződésben a Legrand átruházásának tényleges megvalósítására megállapított végső határidő 2002. december 10-re halasztásához, amennyiben a halasztás elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a Schneider megfelelően gyakorolhassa a megfelelően bejelentett összefonódás közös piaccal való

összeegyeztethetőségére vonatkozó jogszerű határozat elnyerésének valamennyi közigazgatási alanyt megillető jogát, valamint adott esetben az eljárás során történő meghallgatáshoz való jogot, amelyek megfelelő garanciákat biztosítottak volna számára.

316 Következésképpen a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság által megállapított súlyos megsértése úgy tekintendő, hogy az a Schneider által elszenvedett kárhoz kellően közvetlen okozati összefüggéssel kapcsolódik a Legrand vételárának a Wendel-KKR-nek történő tényleges átadás elhalasztásával járó csökkenése okán.

317 A fenti fejleményekből következik, hogy a közösségi jognak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található, kellően súlyos megsértése úgy tekintendő, hogy az kellően közvetlen okozati összefüggéssel kapcsolódik egyrészt a Schneidernek az összefonódás ellenőrzésére vonatkozó, a Schneider I. és a Schneider II. ítéleteket követően újrakezdett eljárásban való részvételével kapcsolatos költségeihez, másrészt a Legrand vételárának csökkenéséhez, amelybe a Schneider kénytelen volt beleegyezni a Wendel-KKR-rel szemben az átruházás tényleges hatályba lépésének késleltetéséért cserébe.

A két kárösszegről és értékelésükről

318 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2003. december 11-i végzésével az Elsőfokú Bíróság olyan pervezető intézkedést hozott, amely a jogvitát a Közösség szerződésen kívüli felelősségének kérdésére, illetve a kár értékelésének módszertanára korlátozta.

319 A Schneider részéről az összefonódás ellenőrzésének újbóli eljárásában való részvétele kapcsán felmerült költségeket illetően meg kell jegyezni, hogy a felperesnek a szétválással kapcsolatos igazgatási eljárás, a T-310/01. sz., T-77/02. sz. és T-77/02. R. sz. keresetek, és végül az összefonódás ellenőrzésének újbóli eljárása kapcsán költségei merültek fel, amelyek átfogó értékelését a kérelme 150. pontjában fejti ki.

320 A Bizottság által az ellenőrzési eljárás újrakezdéséhez kapcsolódó költségek címén a Schneidernek fizetendő kártérítés összegének meghatározásához tehát a fenti pontban említett költségek összegéből le kell vonni a Schneidernek a T-310/01., T-77/02. és T-77/02. R. sz. ügyekkel kapcsolatban felmerült költségeinek összességét, a fenti 293. pontban említett költségeket, és végül azokat a költségeket, amelyek szükségszerűen felmerültek volna a támogatást illető azon korrekciós intézkedések kapcsán, amelyeket az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat elfogadása előtt mindenképpen előterjesztett volna, amennyiben ez utóbbi elfogadására a védelemhez való jog tiszteletben tartásával került volna sor.

321 A felek a jelen ítélet kihirdetésétől számított három hónapon belül közlik az Elsőfokú Bírósággal a kár e részének az előző pontban meghatározott feltételek szerinti közös megegyezéssel kialakított összegét, vagy ugyanezen határidőn belül tájékoztatják az Elsőfokú Bíróságot az összegszerű követelésükről.

322 A kár, amely a Legrand vételárának a Wendel-KKR részére nyújtott csökkentéséből eredt, amelybe a Schneider kénytelen volt beleegyezni a Legrand átruházása tényleges megvalósításának 2002. december 10-ig való késleltetéséért cserébe, egyenlő a jelen esetben a szerződő felek által megállapodott vételár és az azon vételár közötti különbözettel, amelyet a Schneider abban az esetben kaphatott volna, ha 2001. október 10-én, az összefonódás első ellenőrzési eljárásának lezárultakor jogszerű határozat született volna az összefonódás összeegyeztethetőségéről.

323 Kötelezni kell tehát a Közösséget a felperes által ezzel kapcsolatban elszenvedett biztos és felbecsülhető kár megtérítésére.

324 A felperes által elszenvedett azon kár összegének meghatározása céljából, amely a Legrand vételárának a Wendel-KKR részére nyújtott csökkentéséből eredt, amelybe a felperes kénytelen volt beleegyezni a Legrand átruházása tényleges megvalósításának 2002. december 10-ig való késleltetéséért cserébe, az Elsőfokú Bíróság, miután meghallgatta a felek észrevételeit, és felkérte őket, hogy válasszanak szakértőt, szakértői vélemény elkészítését rendeli el az eljárási szabályzat 65. cikke d) pontjának, 66. cikke (1) bekezdésének és 70. cikkének értelmében.

325 Szakértői véleményének elkészítése végett az Elsőfokú Bíróság hitelesített másolatot küld a szakértőnek a 2002. július 26-i átruházási szerződésről, valamint a Schneider által állítólag elszenvedett kár összegének meghatározásával kapcsolatos, 2003. október 1-jei szakértői véleményről, amelyek a keresetlevél 8. és 29. mellékletében szerepelnek.

A Schneidernek a kára megvalósulásában való közrehatásáról

A felek érvei

326 A Bizottság úgy véli, hogy a Schneider magas kockázatú jogi utat választott az összefonódások közösségi ellenőrzését illetően, jóllehet a francia jog lehetőséget nyújtott számára a Legrand-hoz való olyan közeledésre, amelyről a Bizottságot értesíteni kell ugyan, de amely nem jár OPE indítási kötelezettséggel.

327 A Schneider azzal válaszol, hogy a választott jogi út volt az egyetlen lehetséges, amely nem sértette az összefonódás gazdasági hatásait és biztonságát, valamint hogy semmi nem jelezte előre a Bizottság által tanúsított elvi szembenállást, sem a védelemhez való jogának megsértését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

328 Nyilvánvaló, hogy a Schneider egy OPE révén vált a Legrand részvényeinek tulajdonosává a rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott, az összefonódásoknak a rendelet rendelkezéseiből eredő felfüggesztő hatálya elvétől való eltérést alkalmazva.

329 Mind a francia, mind a közösségi versenyjog tekintetében teljesen jogszerűen megszerezve így a Legrand feletti irányítást a rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében, a Schneider vállalta annak a kockázatát, hogy az összefonódás ellenőrzése a rendelet által meghatározott határidő lejártával olyan határozathoz vezet, amely a jogilag befejezett összefonódás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét mondja ki, és ezzel összefüggésben a már egyesült vállalkozások eszközeinek szétválasztására irányuló kötelezettséget ír elő.

330 Figyelembe véve a megvalósított összefonódás terjedelmét, és azon ezzel járó tényt, hogy a kisfeszültségű elektromos berendezések francia ágazati piacain jelen lévő két domináns szereplő gazdasági ereje érezhetően megerősödött, a Schneidernek tudatában kellett lennie, hogy a megvalósított összefonódás legalábbis olyan erőfölény létrehozásának vagy megerősítésének kockázatával járt a közös piac jelentős részén, amely címén a Bizottság a rendelet 2. cikke (3) bekezdése alapján ezen összefonódást meg fogja tiltani.

331 Az összefonódásban részt vevő feleknek a francia ágazati piacokon meglévő ereje és a két partner vezető helyzetének az összefonódást követő megerősödése a 2000. december 12-i CO nyomtatványtervezethez csatolt 717. mellékletből kitűnik, amelyek már nem bizalmas jellegűek (az Elsőfokú Bíróság negyedik tanácsa elnökének a jelen ügyben hozott 2006. február 21-i végzése, az EBHT-ban nem tették közzé, 25. pont), és amelyekben a bejelentő felek a következőképpen mutatták be az ágazat főbb gazdasági szereplőinek a francia ágazati piacok százalékában kifejezett részesedéseit az 1999. év vonatkozásában:

Szegmensek	Schneider	Cible	Hager	Siemens	ABB
1. szegmens Általános kapcsolótáblák	32	–	–	2	2
2. szegmens Elosztótáblák	30	7	2	0	1
3. szegmens Kábeltartók	–	–	4	–	–
4. szegmens Kapcsolószekrények	32	15	15	0,1	1
5. szegmens Ultraterminális berendezések	9	67	3	–	–
5.A.1. szegmens Konnektorok és kapcsolók	6	87	–	–	–
5.A.2. szegmens Ellenőrző rendszerek	–	–	–	–	–
5.A.3. szegmens Biztonsági rendszerek	–	–	–	–	–
5.A.4. szegmens Kommunikációs hálózatok	–	–	–	–	–
5.B. szegmens Telepítési rendszerek	31	66	–	–	–
5.C. szegmens Összekötő áramkörök	–	38	10	–	–

332 Ebből arra lehet következtetni, hogy a Schneider saját maga is közrehatott a kárának bekövetkeztében, amikor vállalta a jogilag befejezett összefonódás összeegyeztethetetlenségét utólagosan kimondó határozat tényleges kockázatát, és ennélfogva a megszerzett eszközök eladására való kötelezés eshetőségét (lásd ebben az értelemben a Bíróság 145/83. sz., Adams kontra Bizottság ügyben 1985. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 3539. o.] 54. pontját).

333 E megfontolás azonban nem alkalmazható a Schneider által az összefonódás ellenőrzésére irányuló újbóli eljárásban való részvétele kapcsán elszenvedett károk tekintetében, mivel e részvétel független volt az összefonódás megvalósításának időpontjától.

334 E körülmények között az ügy tényállásának helyes értékelése alapján meg kell állapítani, hogy a felperes felelős a vételár Wendel-KKR részére nyújtott csökkentése miatt elszenvedett, megtérítendő kár egyharmadának erejéig.

335 A fenti megfontolásokból következik, hogy kötelezni kell a Bizottságot az alább meghatározott feltételekkel egyrészt a Schneidernek az összefonódás ellenőrzésére vonatkozó, a Schneider I. és a Schneider II. ítéleteket követően újrakezdett eljárásban való részvételével kapcsolatos költségeinek, másrészt a Schneider által a Legrand vételárából a Wendel-KKR-nek nyújtott csökkentés következtében elszenvedett károk kétharmadának megtérítésére.

A kamatokról

A felek érvei

336 A Schneider kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélje meg számára a megítélt kártérítési összeg – évi 4%-os kamattal növelt – kiegyenlítő kamatait, amelyek 2002.

december 4-e, a II. fázis megnyitásával kapcsolatos határozat időpontja és a jelen ügyet lezáró ítélet kihirdetésének időpontja között merültek fel.

337 Szerinte az évi 4%-os kamatot kell alkalmazni a megítélt kártérítési összeg jelen ítélet kihirdetésétől számított késedelmi kamatainak számításánál is.

338 A Bizottság úgy érvel, hogy a Schneider nem bizonyította, hogy olyan rendkívüli helyzetben lett volna, amely alapján kiegyenlítő kamatok illetnék meg. A kártérítés összege legfeljebb az ítélet kihirdetésétől számított késedelmi kamatokkal egészülhet ki.

339 A Bizottság egyébként fenntartja magának a jogot, hogy vitassa a túlzott mértékű 4%-os kamatot, amit a felperes követel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

340 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy – amint a tagállamok jogában közös általános elvekből is következik, amelyekre az EK 288. cikk második bekezdése hivatkozik – a kamatokra vonatkozó igény általában elfogadható a kártérítési kereset keretében (a fent hivatkozott Dumortier Frères és társai kontra Tanács ítélet 25. pontja).

341 A Közösség valamely szervének jogellenes magatartása által okozott kár megtérítésének célja a károsult vagyonának lehető legteljesebb mértékű helyreállítása.

342 Következésképpen – amennyiben, mint a jelen esetben, a Közösség szerződésen kívüli felelősségének feltételei teljesülnek – a közösségi bíróságnak figyelembe kell vennie a káresemény bekövetkezte, azaz 2002. december 10-e, a Legrand Wendel-KKR-nek való átruházásának tényleges hatályba lépése és a kártérítés időpontja közötti időmúlásból eredő kedvezőtlen következményeket, amennyiben figyelembe kell venni a feljegyzett inflációt (a Bíróság C-308/87. sz., Grifoni kontra EAK 1994. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-341. o.] 40. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-260/97. sz. Camar kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. július 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2741. o.] 138. pontja).

343 A pénzügyi átértékelés alapjául szolgáló időszak végének elvileg egybe kell esnie a felperes által elszenvedett kár megtérítésére irányuló kötelezettséget megállapító ítélet kihirdetésének időpontjával (a Bíróság C-104/89. és C-37/90. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1992. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-3061. o.] 35. pontja és a fent hivatkozott Camar kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 142. és 143. pontja).

344 Mindamellett amennyiben a kártérítési követelés az említett ítélet kihirdetésének időpontjában nem biztos az összegét tekintve, és nem határozható meg a megállapított objektív elemek alapján, a késedelmi kamatok nem számíthatók ettől az időponttól, hanem csak késedelem esetén számíthatók az elszenvedett kár összegét meghatározó ítélet kihirdetésének időpontjától a teljes megfizetésig tartó időszakra.

345 Következésképpen a felperest 2002. december 10-től számítva megillető kártérítés összegét újra kell értékelni a kár összegét meghatározó ítélet időpontjáig, amely összeg ez utóbbi időponttól a teljes kifizetésig tartó időszakra számított késedelmi kamattal emelkedik.

346 Az alkalmazandó kamatlábat az Európai Központi Bank által megállapított, a főbb refinanszírozási műveletekre alkalmazandó kamatláb két százalékponttal növelt összege alapján kell kiszámítani a két érintett, egymást követő időszak tekintetében, amennyiben az nem magasabb, mint a felperes kérelmeiben szereplő 4%-os kamat (a fenti 342. pontban hivatkozott Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 35. pontja).

A kártérítésnek a nemzeti adó összege miatti növelésére irányuló kérelemről

A felek érvei

347 A Schneider a megítélt kártérítés emelését kéri az általa e kártérítés után fizetendő adó fedezése erejéig

348 A Bizottság azzal válaszol, hogy adóalap hiányában nem lehet szó kártérítésről adójellegű költségek címén: az ilyen költségek nem a kár meghatározásához alkalmazott feltételek körébe, hanem az érdemi vizsgálat körébe tartoznak.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

349 Az Elsőfokú Bíróság úgy találja, hogy a megítélt kártérítés nem növelendő az összege után a jövőben fizetendő nemzeti adó mértékével.

350 Meg kell jegyezni, hogy a Schneider által a keresetlevele 29. mellékletében benyújtott szakértői vélemény szerint nem biztos, hogy az Elsőfokú Bíróság által megítélt kártérítés adóköteles.

351 Mindenesetre az emelésre vonatkozó kérelem korainak minősíthető a megítélt kártérítés összegével, illetve az adott esetben a nemzeti adóhatóság által alkalmazandó adókulccsal kapcsolatos megjelölés hiányában.

352 Mindenképp el kell tehát utasítani a kártérítésnek az adott esetben arra kiróható nemzeti adó miatti növelésére irányuló kérelmet.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített negyedik tanács)

közbenső jelleggel a következőképpen határozott:

1) **Az Európai Közösség köteles megtéríteni egyrészt a Schneider Electric SA részéről annak kapcsán felmerült költségeket, hogy az Elsőfokú Bíróság a T-310/01. sz. és a T-77/02. sz. Schneider Electric kontra Bizottság ügyekben 2002. október 22-én hozott ítéleteit követően részt vett az összefonódás ellenőrzésére irányuló újbóli eljárásban, másrészt a Schneider Electric által a Legrand SA vételára csökkenésének következtében elszenvedett károk kétharmadát, amelybe a Schneider Electric kénytelen volt beleegyezni az átruházás tényleges hatályba lépésének 2002. december 10-ig való késleltetéséért cserébe.**

2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A feleknek a jelen ítélet kihirdetésétől számított három hónapon belül közölniük kell az Elsőfokú Bírósággal a kár első részének a jelen ítélet 320. pontjában meghatározott feltételek szerint közös megegyezéssel kialakított összegét.**

4) Ilyen megegyezés hiányában a feleknek ugyanezen határidőn belül tájékoztatniuk kell az Elsőfokú Bíróságot az összegszerű követelésükről.

5) A Schneider Electric által elszenvedett kár fenti 1. pontban említett második részének összege szakértői vizsgálat alapján kerül megállapításra.

6) Az Elsőfokú Bíróság felkéri a Schneider Electric-et és a Bizottságot, hogy válasszanak szakértőt, vagy terjesszenek az Elsőfokú Bíróság elé egy szakértői listát, hogy az Elsőfokú Bíróság kinevezhessen egy szakértőt e listáról.

7) Szakértői véleményének elkészítése végett az Elsőfokú Bíróság hivatalának vezetője megküldi a szakértőnek a keresetlevél 8. és 29. mellékletének hitelesített másolatát.

8) A szakértőnek a megállapított határidőn belül elő kell terjesztenie a jelentését.

9) A jelentést az Elsőfokú Bíróság Hivatala kézbesíti a feleknek.

10) A kártérítést a jelen ítélet 345. és 346. pontjában meghatározott feltételeknek megfelelően kell a késedelmi kamatokra tekintettel felülvizsgálni és növelni.

11) A költségekről jelenleg nem határoz.

Legal Wiszniewska-Białecka Vadapalas

Moavero Milanesi Wahl

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. július 11-i nyilvános ülésen.

E. Coulon H. Legal

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

A jogi háttér ..... II - 2253

A jogvita előzményei ..... II - 2256

Az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 2278

Az elfogadhatóságról ..... II - 2280

A felek érvei ..... II - 2280

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2281

Az ügy érdeméről ..... II - 2283

A felek általános érvelése ..... II - 2283

Az Elsőfokú Bíróság előzetes megjegyzései ..... II - 2287

Az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található jogellenességekről ... II - 2290

Az összefonódás hatásának elemzésével kapcsolatban megállapított hiányosságok .. II - 2290

– A felek érvei ..... II - 2290

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2291

A Schneider védelemhez való jogáról ..... II - 2294

– A felek érvei ..... II - 2294

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2295

A Bizottság magatartásának – az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozat által okozott kárt állítólag súlyosbító, illetve külön kárt okozó – további jogellenességeiről II - 2299

A tisztességes magatartás hiányáról ..... II - 2299

– A felek érvei ..... II - 2299

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2301

A Schneider pártatlan hatóság általi meghallgatáshoz való jogának megsértéséről .. II - 2303

– A felek érvei ..... II - 2303

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2304

A Bizottság a Schneider és Legrand szétválása feltételeinek és határidejének meghatározásakor tanúsított hajlíthatatlanságáról ..... II - 2306

– A felek érvei ..... II - 2306

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2308

Az összefonódásban részt vevő felek között kialakult feszültségek kihasználásáról .. II - 2311

– A felek érvei ..... II - 2311

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2312

Kizárólagos hatásköre korlátainak Bizottság általi megsértéséről ..... II - 2313

– A felek érvei ..... II - 2313

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2313

A Schneider I. ítélet jóhiszemű végrehajtásának hiányáról ..... II - 2314

– A felek érvei ..... II - 2314

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2315

A védelemhez való jog megsértéséről ..... II - 2317

– A felek érvei ..... II - 2317

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2318

A Schneider által 2002 novemberében javasolt korrekciós intézkedések hibásan, tisztességtelenül és megkülönböztető módon történt elemzéséről ..... II - 2319

– A felek érvei ..... II - 2319

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2320

A közösségi jognak az összeegyeztethetetlenséget kimondó határozatban található kellően egyértelmű megsértése és az e címen hivatkozott kár közötti állítólagos ok-okozati összefüggésről ..... II - 2323

A Legrand – Schneider tulajdonában álló – eszközei értékének csökkenéséről .... II - 2323

A Schneider részéről felmerült tiszteletdíjakról, adminisztratív költségekről és bírósági eljárási költségekről ..... II - 2330

A Legrand eszközei árának az átruházás tényleges hatályba lépésének késleltetéséért cserébe a Wendel-KKR számára nyújtott csökkentéséről ..... II - 2334

A két károsszegről és értékelésükről ..... II - 2337

A Schneidernek a kára megvalósulásában való közrehatásáról ..... II - 2339

A felek érvei ..... II - 2339

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2340

A kamatokról ..... II - 2342

A felek érvei ..... II - 2342

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2343

A kártérítésnek a nemzeti adó összege miatti növelésére irányuló kérelemről ..... II - 2345

A felek érvei ..... II - 2345

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 2346